

Inginera Irina Dragomir (dreapta) și desenatoarea Doina Borza, în atelierul de machete IPROCHIM.

Fotografie de S. STEINER

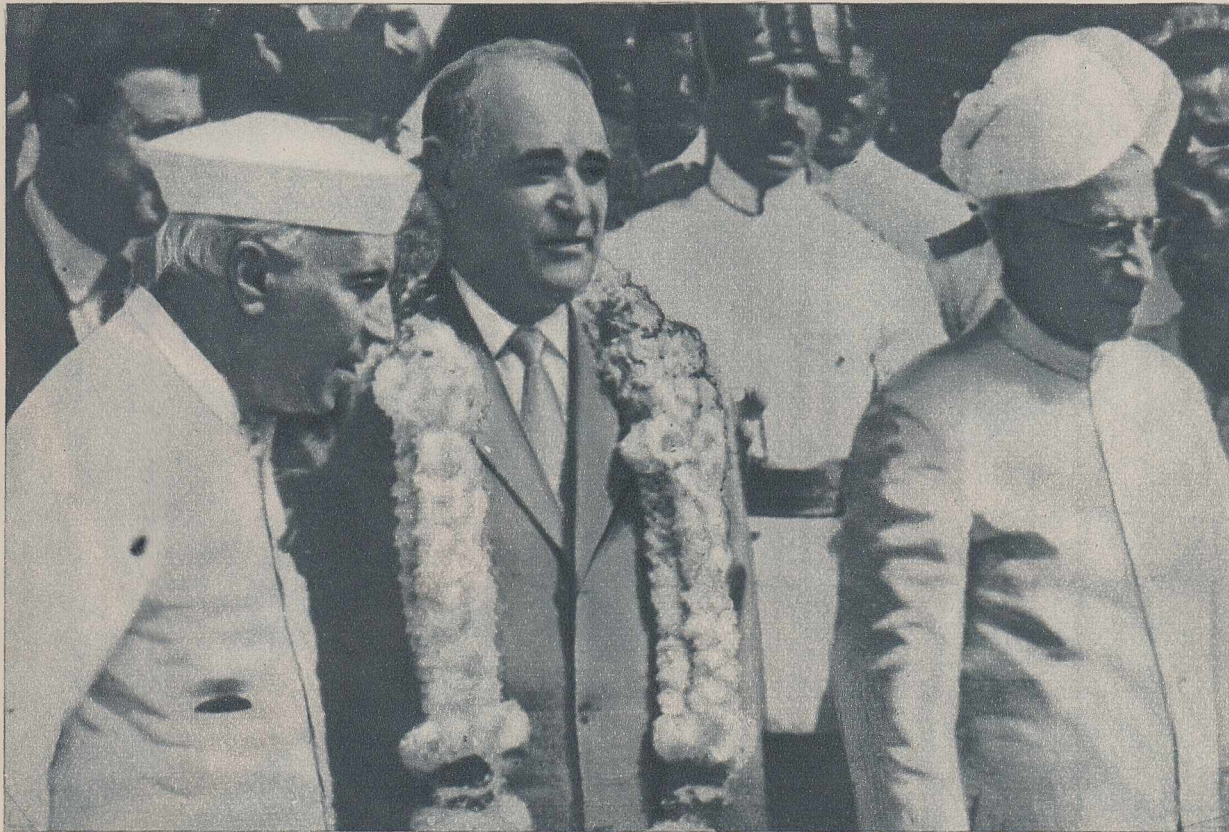
Centrală
Energică
Mura-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

LACARA

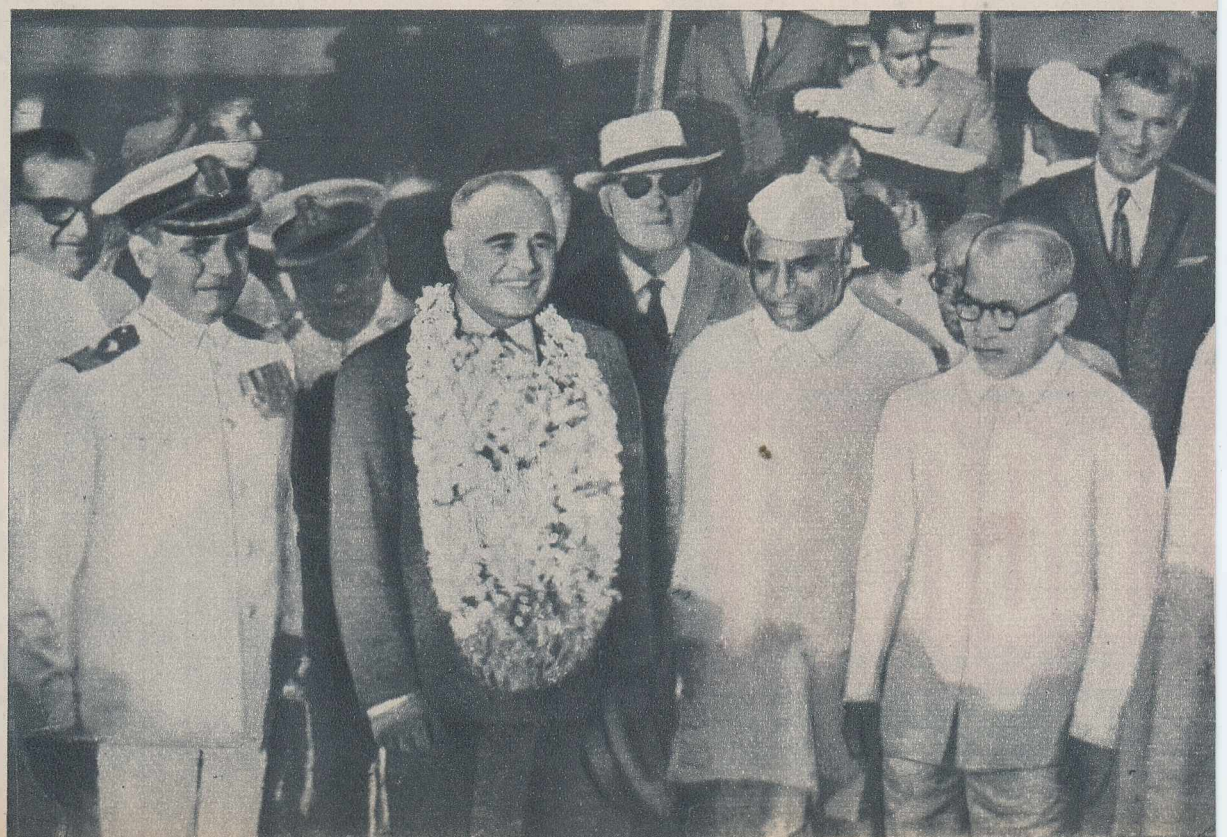
r. 42 (386) — 20 octombrie 1962

VIZITA TOVARĂȘILOR GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ și ION GHEORGHE MAURER în I N D I A

Pe aeroportul Palam din Delhi. De la stînga la dreapta: primul ministru al Indiei, Jawaharlal Nehru, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej și președintele Republicii India, dr. Sarvapalli Radhakrishnan.

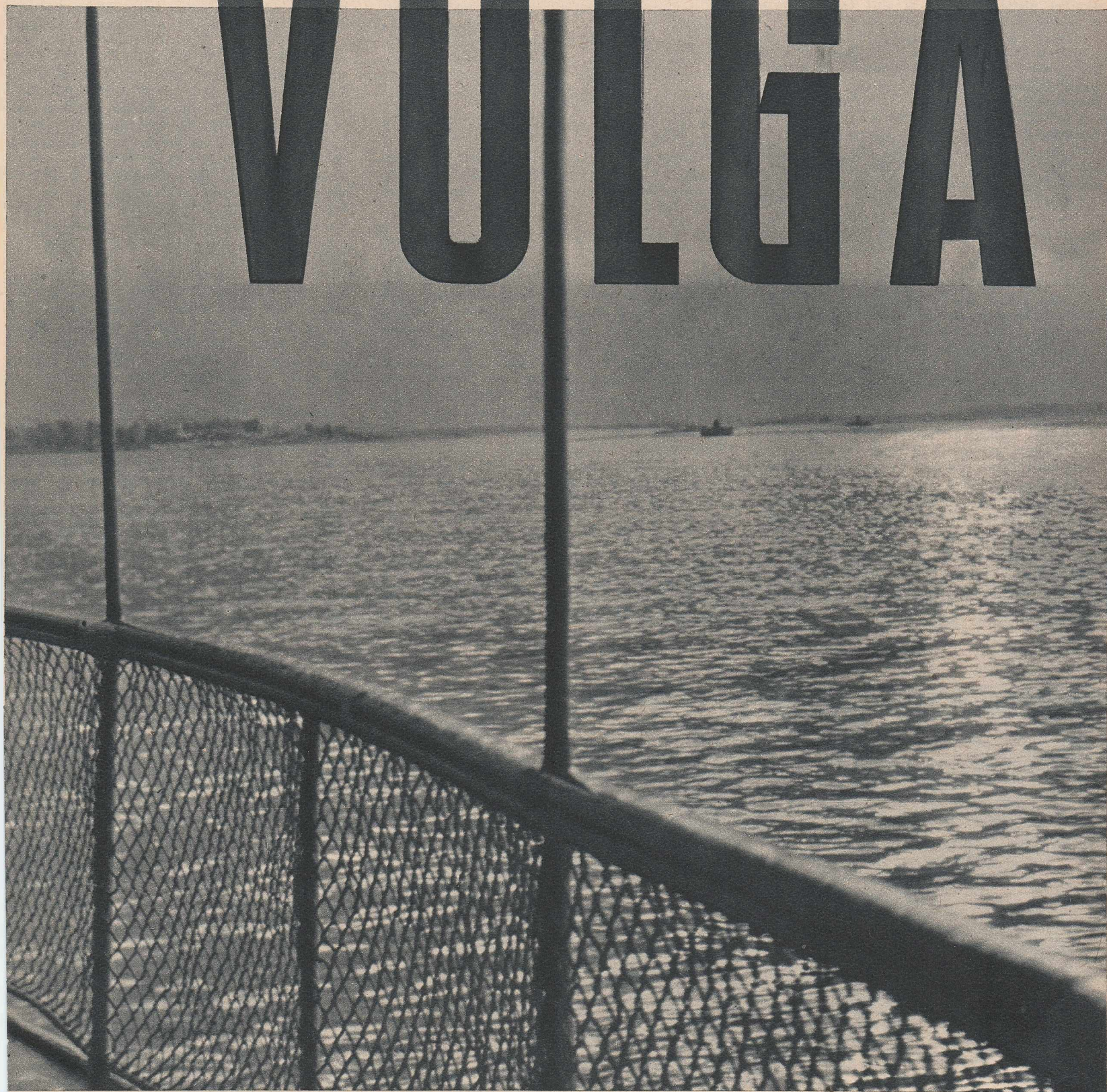
Oaspeții romîni, întîmpinați la Bombay cu ghirlande de flori.

În paginile 11-12-13 publicăm un fotoreportaj cuprinzînd și imagini în culori din timpul recentelor vizite a conducătorilor de stat romîni în Indonezia.

VOLGA

Cine n-a auzit de riul Moscova? Unii l-au văzut în fotografii, oglindind în apele lui bastioanele și crenelurile Kremlinului sau toile edificiilor albe, inundate de neon; alții, mai norocoși, l-au văzut aieva. V-ați gândit însă vreodată din ce depărtări vin apele limpezi care trec prin fața portului și spală alezele de granit ale capitalei sovietice? Sînt apele Volgăi.

Prin Volga, printr-un canal care-l unește cu ea, vasele Moscovei își pot arunca astăzi încă în porturile Mării Albe și ale Balticeii,

ale Mării Caspice, ale Mării de Azov și ale Mării Negre. Datorită Volgăi, Moscova a devenit port la cinci mări.

Să pornim de la Moscova într-o călătorie pe Volga, pe această uriașă cale albastră (3.688 km) aidoma unui gigant arborec cu rădăcinile infipte în deltă, cu trunchiul ridicat drept și o coroană bogată cu sute de crengi-afluenți.

Să pornim deci pe Volga în jos, pe Matuska-Volga, riul sfînt din cîntecele poporului rus, al edecarilor, viu pe pinzele nemuritoare

ale lui Repin, pe Volga, fluviul pe malurile căruia au făcut primii pași pe pămînt Gorki și Sverdlov, Cernișevski și Dobroliubov, Șaliapin și Rileev, Lobacevski, Saltikov-Șcedrin, Cikalov, Gonțarov...

Pe malurile Volgăi s-a născut Lenin, care a visat marele fluviu așa cum este el astăzi și așa cum va fi. Aici aterizează cosmonauții...

Volga veche a însemnat lemn, abur, pește. Volga epocii comunismului înseamnă energie electrică, metal, irigarea a sute de mii hec-

tare de pământ, motoare, cărbune, drum deschis spre cinci mări...

După economiști, bazinul Volgăi dă aproape jumătate din producția industrială a țării sovietice. Cine n-a auzit de hidrocentralele Gorki, Kuibîșev sau de cea mai mare din lume, cea de lângă Volgograd? Cine n-a auzit de tractoarele Volgogradului, de fabricile constructoare de mașini de la Kazan, de marile centre industriale Iaroslavl, Gorki, Kuibîșev, Saratov? Milioane de hectare de pământ pustiu au fost și sînt transformate în holde și în grădini înfloritoare.

Cineva nota la sfîrșitul veacului trecut în „Călăuza ilustrată a Volgăi”: „Greutățile și necazurile navigației... te aduc la desperare. De la Ribinsk la Tver navigația e oprită cu desăvîrșire. E caraghios să și amintești că în cîteva locuri, chiar și la Iaroslavl și Kostroma, Matuska-Volga a noastră a fost traversată cu piciorul, iar vasele au fost tîrîte de oameni prin mil... Înămolirea Volgăi este cronică, o boală care nu știi dacă poate fi lecuită”.

Porturi fluviale în adevăratul lor înțeles nu existau pe Volga înainte de revoluție. Dar în orașele riverane 35 de mii de hamali, lucrînd cîte 16-17 ore, încărcau și descărcău cîte 300-800 puduri pe zi.

Planul leninist al electrificării, GOELRO, prevedea electrificarea și mecanizarea porturilor principale, transformarea Volgăi într-o supermagistrală navală. Acest vis al lui Lenin a fost îndeplinit: prin construcția Canalului Belomor, Volga a fost legată de bazinul polar de nord, Canalul Moscova-Volga i-a adus apele la Moscova, Canalul Volga-Don i-a deschis drumul spre Marea Neagră. Iar în 1964 între Volga și Marea Baltică va intra în funcțiune o nouă magistrală navigabilă, „Volgobalt”, una din cele mai mari construcții hidrotehnice din lume.

Încă înainte de război pe Volga se transporta mai mult decît pe toate riurile navigabile ale Rusiei țariste. Astăzi pe Volga sînt transportate zeci de milioane tone de lemn, petrol, cereale de pe pămînturile renăscute ale podișului Volgăi, sare scoasă din carierele Baskunciakului, ciment fabricat la Voljsk, metal și cărbune. Au fost construite

porturi noi, cele vechi — reconstruite. De nerecunoscut sînt astăzi Volgogradul și Saratovul, Kuibîșevul și Ulianovskul, Kazanul, Gorki, Iaroslavlul. Faptul că pe Volga s-au născut uriașe noduri hidroenergetice, că au apărut adevărate mări, creîndu-se pentru navigație condiții asemănătoare cu cele maritime, a cerut și o nouă dezvoltare a construcțiilor de nave. De aceea vom întîlni în drumul nostru pe Volga vapoare „oceanice” și ultrarapide, motonave cu zbaturi subacvatice, cu denumiri sugestive ca „Raketa”, „Sputnik” sau „Meteor”, dezvoltînd viteze pînă la 90 km pe oră, șlepuri, case de odihnă, sanatorii și tabere de pionieri plutitoare, bărci pescărești cu motor, magazine mobile și vase culturale cu echipe teatrale și caravane cinematografice.

Volga veche — edecari, lemn, abur, bărci pescărești.

Volga epocii noastre — energie electrică, irigare a mii și mii de hectare, vase cu mașini ultramoderne, cărbune, drum deschis spre cinci mări...

NAVIGAȚIA ȘI DISPECERII AUTOMAȚI

Să ne începem deci călătoria îmbarcîndu-ne în Gara fluvială de nord a Moscovei, într-unul din încăpătoarele și elegante vase de pasageri. Un șuierat de sirenă, și rămîni în urma noastră macarale și șlepuri, poduri arcuite, vile și case de odihnă. Canalul, aproape drept, trece pe lângă numeroase plaje și poieni de mesteceni pline de turiști, prin lacuri artificiale (Kleazma, Pialovsk, Pestovsk etc.), pe lângă sate și orașe. În dreptul orașelului Ikșă ne întîmpină prima ecluză. Vom întîlni în drumul nostru zeci de ecluze și ceea ce ne va uimi îndeosebi va fi puternica personalitate arhitectonică a fiecăreia. Porțile, ecluzele sînt împodobite cu statui, cu figuri și grupuri sugestive neasemănătoare între ele, fiecare în parte un monument de artă.

Canalul are o lungime de 128 kilometri. La construcția lui au fost excavate și strămutate peste 200 milioane de metri cubi de pământ și turnate peste 3 milioane metri cubi

beton. Cantitatea pămîntului scos întrece de două ori volumul lucrărilor efectuate la construcția Canalului de Suez și cu o cincime pe cel de la Canalul Panama — construit în mai bine de trei decenii. Canalul Moscova-Volga, cu cele 200 de construcții ale sale (ecluze, baraje de beton, stații de pompare, centrale electrice, poduri, debarcadere etc.), a fost terminat în patru ani și opt luni.

Pînă la Volga-Don, Canalul Moscova-Volga n-a avut pereche în lume în ceea ce privește nivelul automatizării. Automatele dirijează mecanismele ecluzelor, ale stațiilor de pompare. O schemă luminiscentă la dispecerul central indică situația exactă din orice punct al canalului. Dacă dispecerul, apăsînd un buton, pornește sau oprește un agregat, de îndată se aprinde un semnal luminos care confirmă că într-adevăr agregatul îndeplinește „porunca”. Sălile de mașini ale hidrocentralelor n-au oameni și sînt întotdeauna încuiate. Dispecerul, ridicînd receptorul și formînd numărul unei asemenea centrale, va auzi la telefon un glas raportîndu-i despre nivelul apei sau încărcătura agregatelor. La celălalt capăt al firului nu se află însă nici un om. Vorbește „automatul”.

Ultima etapă a canalului e Marea Moscovei. Un uriaș monument din granit roșu reprezentîndu-l pe Lenin cu mîna întinsă, care indică parcă noul drum al Volgăi, drumul electrificării, ne va întîmpina aici, unde apele Volgăi iscă pentru prima oară energie electrică, de unde drumul apelor se îndreaptă spre Moscova.

Luminile hidrocentralei de la Ivankovo, reflectîndu-se în Marea Moscovei, sînt luminile primului nod energetic pe Volga. Aici, la satul Ivankovo, astăzi Dubna, capitala atomiștilor din țările socialiste, cursul Volgăi a fost barat de un stăvilă de 9 kilometri. Volga s-a revărsat în cîmpie dînd naștere noii mări de 327 km², cu o rezervă de apă de peste un miliard metri cubi.

Drumul navelor se desparte imediat la ieșirea din Marea Moscovei. Noi ne vom îndrepta pe canal spre ultima ecluză, ca să coborîm apoi pe vechiul curs al Volgăi. Un

alt drum traversează Marea Moscovei, luind-o spre orașul Kalinin. Acolo, peste mare, spre apus, sînt izvoarele marelui fluviu.

MAREA RIBINSK

După ce am plutit pe lângă orașe vechi, cum sînt: Kimri, vestit prin cizmarii care au cusut încălțăminte pentru ostașii lui Petru cel Mare, dar mai ales pentru pantofii produși în modernele sale fabrici „Krasnaia zvezda“ și „Stahanoveț“, sau Uglici cu Kremlinul său mai vechi ca al Moscovei dar cu o metalurgie modernă și, bineînțeles, un nod hidroenergetic, ajungem la una din cele mai mari mări interne ale lumii: Marea Ribinsk. Ea ocupă o suprafață imensă de 4.500 km² — de 15 ori mai mare decît Marea Moscovei. Mult timp au fost considerate drept cele mai mari lacuri de acumulare ale lumii Rincon în Uruguay și Kentucky în S.U.A. Lacul de acumulare Kentucky încapoe aproape de patru ori în Marea Ribinsk! Lungimea mării — 140 km. Lărgimea, pe alocuri, 60. Prin lacul de acumulare de la Ribinsk trec drumurile spre cele cinci mări. Vasul nostru se îndreaptă spre ecluza de la Șerbakov (fostul Ribinsk, centrul neguțătorilor de grîne, oraș vestit astăzi pentru uzinele sale de mașini poligrafice), de unde o va lua spre Caspica, Marea de Azov și Marea Neagră. Mai spre stînga traseele duc spre Baltica și Marea Albă...

Drumul nostru prin Marea Ribinsk e scurt. De departe se conturează siluetele a trei turnuri legate de poduri. Sînt turnurile celei mai mari ecluze din lume. În dreptul lor strălucește alb un monument cu inscripția: VOLGA. Vasul trece sub el. O femeie îmbrăcată într-o rochie largă fluturată de vînt își ridică brațul în întîmpinare. În cealaltă mînă ține un proiect. La picioarele ei, un pescăruș zburînd. Pe monument, nemuritoare cuvinte leniniste: „Comunismul înseamnă Puterea Sovietică plus electrificarea întregii țări“.

TĂTARI, IVAN SUSANIN ȘI UN ZBOR PESTE POLUL NORD

Pînă acum am plutit spre nord. De la Șerbakov vasul o ia spre sud-est. Așezările sînt mai dese, pe maluri apar crînguri și păduri. Ne apropiem de Iaroslavl, cu renumitul deal Tugov unde în urmă cu 7 secole s-au purtat crîncene bătălii între oștile iaroslavlenilor și tătari. Manuscrisul vestitului „Cuvînt despre oastea lui Igor“, tezaur de preț al literaturii ruse, a fost găsit aici, la Iaroslavl, în mînăstirea Spasski. În portul Iaroslavlului stau vase și șleperi încărcate cu petrol, lemn, metal. Și, alături de ele — producția Iaroslavlului — camioane de mare tonaj purtînd pe radiatoare cunoscutul urs alb, anvelope de mașini apreciate peste tot — de la Arctica pînă în subtropice — baloturi cu țesături și stofe, lăzi cu încălțăminte, mașini poligrafice.

Petrecuți de teii orașului, părăsim Iaroslavlul. Malurile devin din ce în ce mai joase. Nekrasov a trăit mult prin aceste părți, iubindu-le ca și cum i-ar fi fost locuri de baștină. Ulița orașelului muncitoresc de azi care poartă numele poetului, cu monument și casă-muzeu, a fost martora nașterii unor poeme nemuritoare ca: „Pe Volga“, „Copiii țărănilor“ sau „Cine trăiește bine în Rusia“.

Trecem pe lângă Kostroma cu pădurile ei te nepătruns, unde și-a jertfit cîndva viața Ivan Susanin, țaranul rus a cărui bărbăție și abnegație l-au inspirat mai tîrziu pe Glinka a crearea cunoscutei sale opere. În aceste păduri cu mlaștini i-a rătăcit pe cotropitori Susanin, căzînd apoi sub loviturile de spadă ale dușmanilor pe care i-a dus la pieire.

Cu orașul Ples și minunatele sale peisaje mortalizate pe pînzele lui Levitan ne apropiem de podișul Volgăi...

Pe malul abrupt, în dreapta noastră, o casă de birne. Sintem la Cikalovsk, iar în casa e o zărim s-a născut marele aviator sovietic care pe avionul său ANT-25 a întreprins prima cursă fără escală peste Polul Nord: Moscova-S.U.A.

ACOLO UNDE S-AU NĂSCUT PAVEL VLASOV ȘI COSMONAUTUL 3

Pînă la Gorki ne-au rămas 30 de kilometri, iar de pe țărături au dispărut crîngurile. Clădirile uzinelor și blocurile de locuit ne înso-

tesc pe ambele maluri. Una din ele: „Krasnoe Sormovo“ — leagănul flotei de pe Volga. Cine n-a auzit de demonstrația din ziua de 1 mai 1902 a muncitorilor din Sormovo? Ce vie trăiește ea în „Mama“ lui Gorki! Se știe doar că drept prototip pentru crearea chipului lui Pavel Vlasov i-a servit lui Gorki un muncitor din Sormovo, Piotr Andreevici Zalomov.

„Acest oraș, tronînd asupra întregului răsărit al Rusiei, ne-a amețit. Cît farmec e în zările sale de nedescris“ — nota despre Nijni-Novgorod marele pictor rus Repin. Într-adevăr, panorama dealurilor și a orașului, răsfrîntă în uriașa întindere de apă care ne apare în față la îngemănarea Volgăi cu Oka, sînt de nedescris în pitorescul lor. Aici, la Nijni-Novgorod (Gorki de azi, întrecînd de peste 10 ori teritoriul vechiului oraș), s-au născut Alexei Maximovici Peșkov (Gorki), Kuzma Minin, conducătorul răscoalei din 1611, criticul Dobroliubov; aici a trăit un timp poetul ucrainean Taras Șevcenko, aici și-a început activitatea revoluționară Iakov Sverdlov. Faima strungurilor, frezelor, compresoarelor, turismelor (Pobeda, Volga, GAZ) fabricate la Gorki a trecut de mult hotarele Uniunii Sovietice.

După străvechiul Nijni-Novgorod, înșirate ca niște mărgăritare — sate de pescari și navigatori. Meserii legate de Volga se transmit aici din tată în fiu. Din aceste sate au ieșit cadre de bază pentru șantierul de construcții navale, căpitani de vase, marinari.

În podișul Volgăi pe care-l străbate vasul nostru trecem granițele a trei republici autonome sovietice: Mari, în partea stîngă, cu orașul Kozmodemiansk; Ciuvașă (patria cosmonautului 3, Andrian Nikolaev), în partea dreaptă, cu capitala Ceboksari, vestită pentru țesăturile sale și giganticul combinat textil construit în ultimii ani; și Tătară, cu marele său centru Kazan, care a „coborît“ lîngă Volga lăsînd apele Mării Kuibîșev să-i inunde valea.

Unindu-și apele cu ale Okăi, dincolo de Kazan, Volga își schimbă brusc cursul: o ia drept spre sud. Curînd ea va primi încă un afluent generos: Kama. Îmbogățită cu apele Kamei, Volga își lărgeste albia uneori pînă la 2 kilometri. Am lăsat în urmă ultimul oraș al Tatariei, Tetiuși, ca să intrăm în regiunea Ulianovsk.

PE STRĂZILE COPILĂRIEI LUI LENIN

Pe malul drept au apărut iar dealuri. După un pod de cale ferată, un monument uriaș: Lenin. La Ulianovsk totul îți vorbește de Lenin: casa în care s-a născut; gimnaziul în care a învățat, străzile pe care a umblat și, în sfîrșit, însuși orașul, cu dezvoltarea-ii uluitoare, vorbește tot de Lenin.

Un obelisc ridicat în 1920 evocă eroismul celor 44 de ostași ai Armatei I Revoluționare. Această armată, al cărei comisar politic a fost Kuibîșev, a recucerit orașul după trei zile de lupte nemaipomenit de crunte. Simbirskul a fost eliberat de cotropitorii intervenționiști în zilele grele cînd, după atentatul esserei Kaplan, viața lui Vladimir Ilici era grav primejduită.

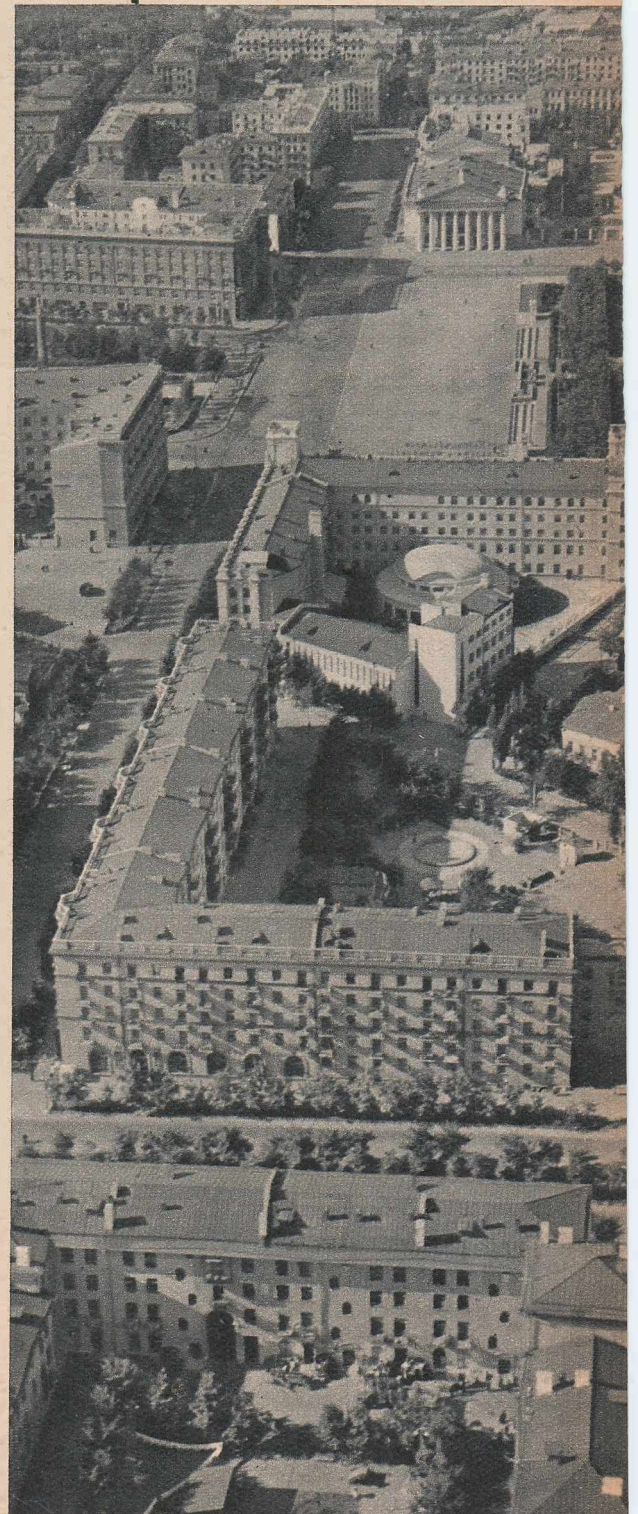
„Scumpul nostru Vladimir Ilici! — scriau în telegrama lor eliberatorii Simbirskului. Luarea orașului dv. natal este replica la una dintre rănile dv., iar replica la cealaltă rană va fi Samara“.

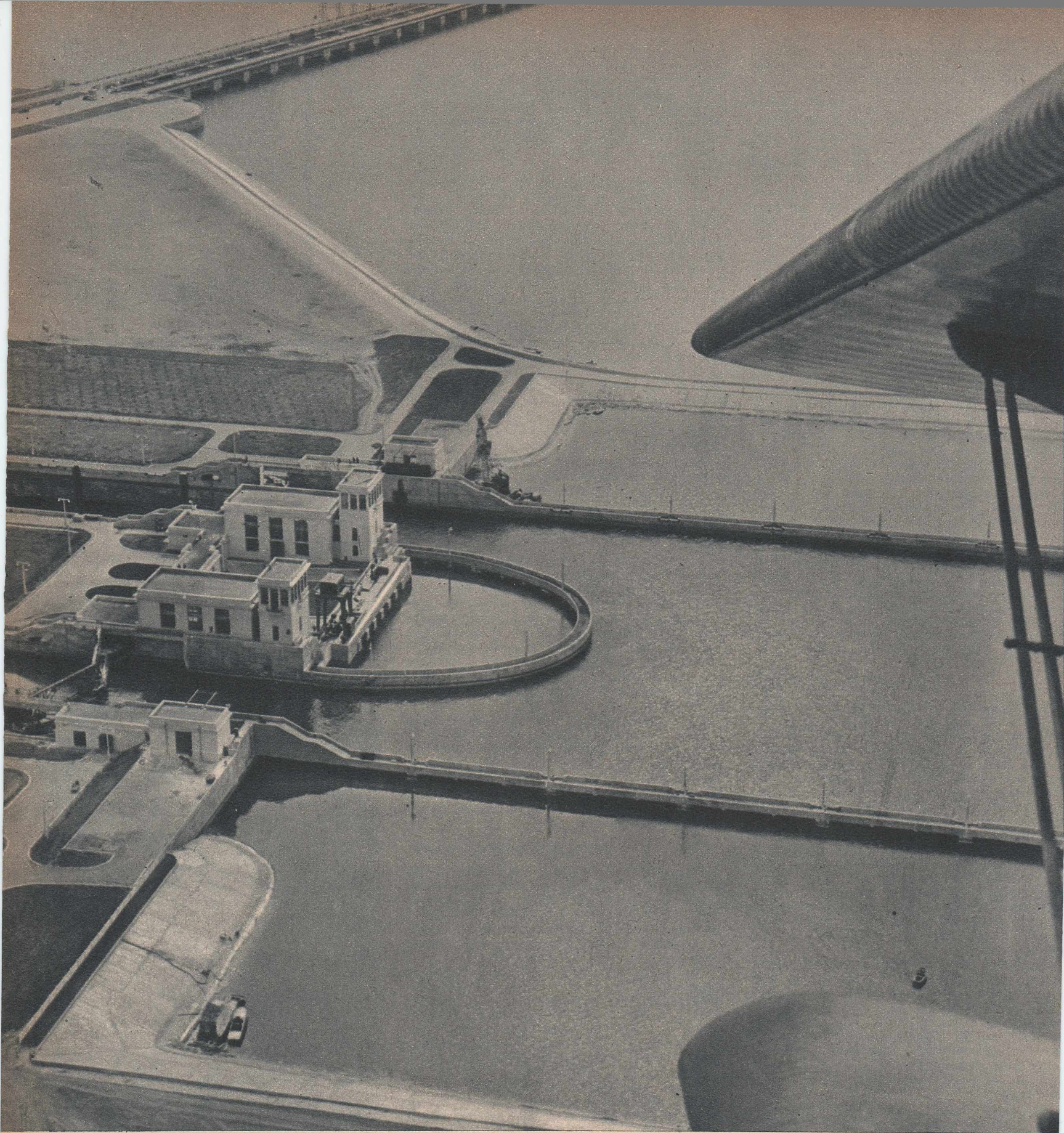
Vladimir Ilici a trimis imediat un răspuns: „Luarea Simbirskului — orașul meu natal — este cel mai binefăcător, cel mai bun balsam pentru rănile mele. Mă simt mai viguros și mai plin de viață ca oricînd. Felicit pe ostașii roșii cu prilejul victoriei obținute și, în numele tuturor oamenilor muncii, le aduc mulțumiri pentru toate sacrificiile lor“.

Părăsind Tataria, peisajul de stepă este brusc întrerupt de dealuri ivite în dreptul Volgăi. În fața dealurilor Jiguli, Volga face un cot curgînd zbuciumată sub pereții abrupti. Pe dealuri, păduri de sonde. Pe maluri, așezări de petroliști. Aici este una din cele mai bogate regiuni petrolifere ale celui „de-al doilea Baku“. Orașul Jigulevsk, apoi Marea Kuibîșev cu hidrocentrala „V.I. Lenin“ și o scurtă escală în fostul orașel de negustori,

În pagina din stînga: în cinstea celei de-a 45-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, colectivul Uzinei de anvelope din Iaroslavl s-a angajat să producă anvelope de o calitate superioară, care rezistă la un kilometraj cu 20-25 la sută mai ridicat. În mod practic, acest procent echivalează cu crearea unei noi uzine.

Pe ruinele legendarului oraș-erou se ridică astăzi mîndrul Volgograd.

Hidrocentrala „V.I. Lenin”
văzută din avion.

Kuibîșevul de astăzi, cu o populație care întrece ca număr populația unor capitale ca Ankara sau Oslo. Într-un singur raion al orașului trăiesc mult mai mulți locuitori ca în toată Samara prerevoluționară. În comparație cu 1913 producția industrială a Kuibîșevului a crescut de peste 170 de ori. Ca să ne putem da lesne seama de mărimea acestei cifre trebuie să mai amintim că, spre deosebire de alte orașe de pe malul Volgăi, Samara prerevoluționară a avut numeroase întreprinderi de morărit, pielărie, prese de ulei etc.

Pe ambele maluri — holde se pierd în linia orizontului, livezi, pășuni pe care pasc herghelii și turme. După ce trecem de Balakovo, Marea Volgogradului se face simțită:

malurile Volgăi se îndepărtează din ce în ce mai mult. Lăsăm în urmă contururile unei dintre cele mai mari fabrici de ciment din Uniune, cea de la Voljsk, apoi orașul Marz cunoscut pentru constructorii săi de motoare și ajungem la unul din cele mai frumoase orașe ale Volgăi, Saratovul, orașul lui Cernîșevski. De aici, trecînd prin orașul Engels cunoscut pentru fabrica sa de mașini, vasul nostru părăsește granițele regiunii Saratov intrînd în regiunea Volgograd.

DE LA VOLGOGRAD LA ASTRAHAN

Volgogradul ne întîmpină de departe cu marea sa agitată de flux și reflux, pe care străbatem pe întreaga ei lungime de 124 kilometri, cu barajul lung de cinci kilometri

u hidrocentrala „Congresul al XXII-lea
l P.C.U.S.“, cea mai mare din lume, trimi-
nd pe cablurile liniilor de înaltă tensiune
,5 milioane kW energie electrică, cu ecluze,
u coșurile fumegînde ale marilor fabrici și,
i sfîrșit, cu bulevardele sale largi petrecute
e alei și ronduri de flori, cu locurile istorice
le marilor bătălii care au determinat soarta
elui de-al doilea război mondial și schelele
vîntate ale Volgogradului de mîine. Aici,
în apropierea Volgogradului, începe marele
anal Volga-Don cu zecile sale de ecluze,
riginale ansambluri arhitecturale, porturi,
ebarcadere și marea sa: Țimleansk.

Spre sud de Volgograd, Volga curge prin-
o nesfîrșită stepă. Mii de canale de irigație
duc apă din Marea Volgogradului, trezind
viața pămînturilor.

Pe harta fizică, malul drept al podișului
inferior al Volgăi pînă la Volgograd are o
culoare galben-brună. La Volgograd, Volga
î schimbă direcția sud-vest, cotînd spre sud-
est. După ce lăsăm în urmă porțile Canalului
Volga-Don, vasul nostru plutește pe lîngă
una din cele mai interesante văi inundabile
în lume, formînd o fișie întretăiată de canale
guste și lacuri minuscule, prinsă între
Volga și brațul ei Ahtuba.

Praful pe care-l aduce vîntul are un gust
sărăt și însăși ploaia care cade aici rar, doar
în timpul furtunilor, e sărată. E un peisaj
melancolic: valea întinzîndu-se pînă în deltă e
colorată într-un verde crud, în jur — nisi-
rurile galbene. În ultimii ani valea Volga-
Ahtuba, al cărei pămînt este deosebit de fer-
til, a devenit una din cele mai mari baze
agricole și fructifere, dînd chiar și la cereale
două, ci cîte două recolte pe an.

Iar în apele Volgăi și în delta ei trăiesc
peste 50 de specii de pește. Aici, în apropierea
Astrahan, înfîlîm din ce în ce mai des sațe pes-
cești. În regiunea Astrahan numărul colhoz-
urilor piscicole întrece de două ori numărul
colhozurilor cu profil agricol. Dar cele mai
importante colhozuri piscicole se află în delta Vol-
găi, la sud de Astrahan. Pe lîngă noi se ivesc
ecluze centrale electrice, vase-uzine de prelu-
re a peștelui, vase-frigidere.

Cu apariția siluetelor bătrînului Kremlin
în Astrahan călătoria noastră se apropie de
sfîrșit. Profilul orașului e determinat, firește,
de rolul lui ca poartă a Volgăi. Linia debar-
caderelor Astrahanului se întinde pe aproape
500 kilometri — iar vasele, șlepurile, bărcile
cărăști formează un lanț cărui nu-i vezi
sfîrșitul. Combinatul de prelucrare a peștelui
în Astrahan e o întreprindere enormă.
Aici pleacă spre drumurile tuturor repu-
blicilor sovietice și peste hotare imense can-
tități de pește, prețioasele icre negre — cu-
cutul „Caviar“.

★

Călătoria noastră pe Volga a luat sfîrșit.
Am trecut pe lîngă orașe vechi trăindu-și a
viața tinerețe și orașe noi, născute împreună
cu renașterea marelui fluviu. Cu toate că
Uniunea Sovietică are multe fluvii mai mari
decît Volga, „Bolșaiia Volga“ e considerată
de popor și astăzi „fluviul-mamă“. Bătrînul
fluviu își trăiește a doua tinerețe. Pe cursul
său au apărut mări întinse, baraje gigantice,
turi noi, modern utilizate, hidrocentrale,
dini înfloritoare pe mii și mii de hectare
pămînturi redede vieții.

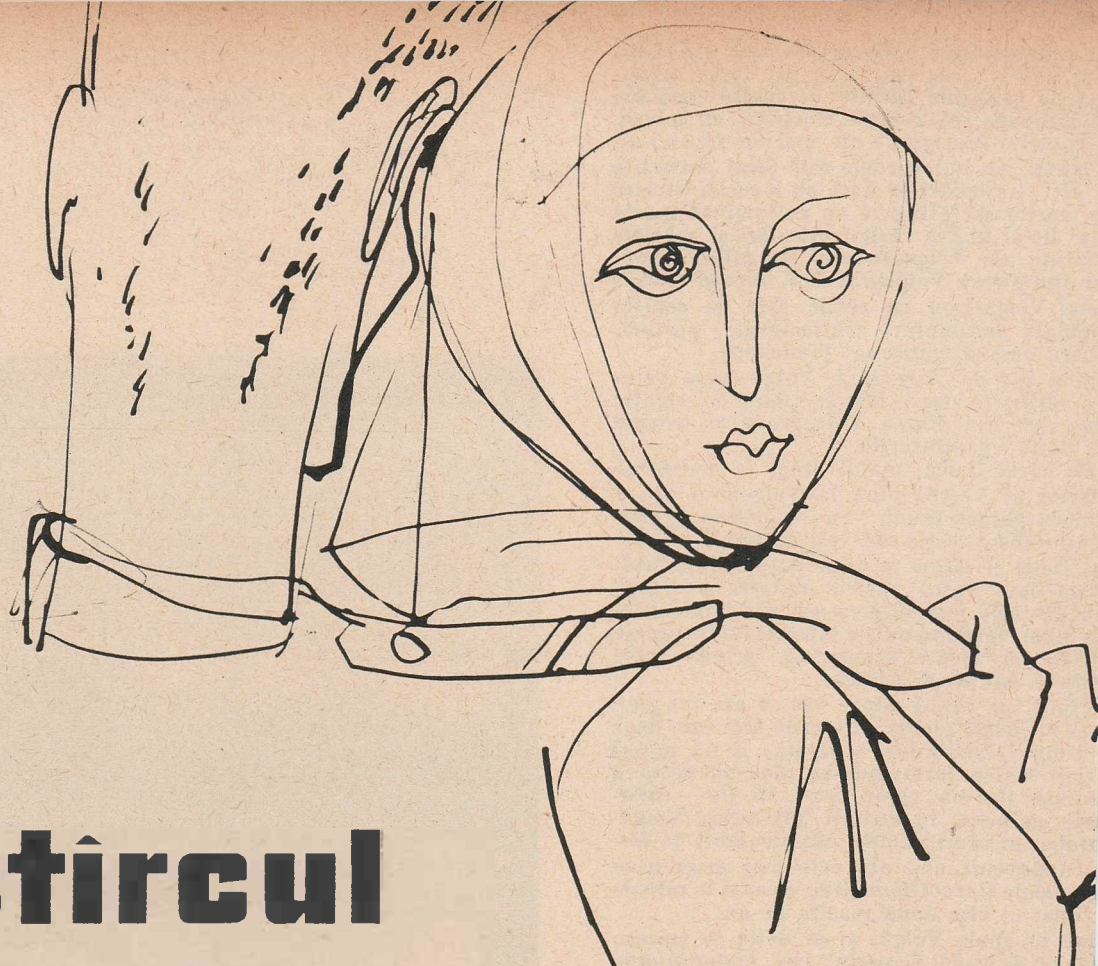
După volumul de energie pusă în slujba
omului, Volga n-are egal în lume. Și forța ei
e încă pe deplin valorificată. Cînd întregul
curs al râului de noduri hidroenergetice de pe Volga
de la confluența ei Kama va fi terminat, el va
avea 13 hidrocentrale puternice, dintre care
două — Kuibîșev și Volgograd — cele mai mari
pe glob. Ulterior, potrivit proiectului, se
va abate o parte din apele râurilor nordice
în cursul și Vîcegda spre sud, prin Kama și
Volga, ceea ce va permite ca puterea celor
13 hidrocentrale să sporească, depășind 15
milioane kW, iar producția anuală de energie
electrică să atingă 60 miliarde kWh. În același
timp se va crea o cale navigabilă continuă
de la Volga și Oceanul Înghețat de Nord și se
va putea stabili sau poate chiar ridica ni-
velul Mării Caspice, care în ultimii ani a
scăzut simțitor.

Viitorul permanentă a țării sovietice fi-
că și Volgăi o adevărată veșnică tinerețe.

Toma George MAIORESCU

Delta Volgăi, supranumită „Jungla Caspicea“,
locul preferat al vîntătorilor și pescarilor.

cocostîrcul

Povestire de Euseblu CAMILAR

Desen de Petre VULCĂNESCU

Viforul bubuise pe acoperișuri și bătuse în ușile celor singuri. Lelița Maria a tot tresărit. Și cum s-a dus viforul, s-a auzit vîntul de miază-zi și au prins a lăcrăma streșinile. Ea a tot ieșit pe prispă, să se uite spre dealurile Sturzoaiei: pe-acolo se dusesse și omul ei, către țara Ardealului, să se bată cu fasciștii. Cerul se umplea de cocostîrci, ca de-un noian de peneturi. Se roteau pe deasupra dealurilor, tot doi câte doi, și coborau drept către cuiburile vechi...

În ziua aceea lelița Maria a văzut cum coboară și vine drept către casa ei, la cuibul de pe acoperiș, un cocostîrc, singur.

— Ei! Bine-ai venit, cu noroc și sănătate... — a spus ea. Dar cum, singur?

— Singur... — părea a-i răspunde cocostîrcul, stînd trist și ostenit în fața ușii. Soața mea s-a rătăcit de mine, pe-o furtună...

Apoi cocostîrcul s-a uitat sus, la scînteierile peneturilor, și parcă a adăugat cu tristețea amară:

— Poate a și murit... poate mai trăiește, eu însă m-am întors singur. Dar tu?

— Of, cît sînt de singură și eu... — a oftat lelița Maria.

Cocostîrcul a stat cît a stat în fața ușii, apoi a zburat pe acoperiș, și s-a apucat de lucru, așezînd bețele cuibului, smulse și stîrnite de vînturile de peste iarnă. Lucra cît lucra, dar tot se oprea, se uita cu tristețea la stolurile din cer. Treceau lungi șiruri de cocoare, cocostîrci și gîște sălbatice. Și el aștepta, căci, poate-poate, va vedea cum fulgeră spre dînsul perechea rătăcită... În ce-i privea pe fiii și fiicele lui, îl părăsira încă de sus, uniți după rînduiala firii, în perechi, cu fii și fiice din alte cîrduri. Și cocostîrcul sta trist, și venea un amurg mohorît, prelung, ca regretul și jalea. Și cînd era el gata să-și bage capul sub aripă, să adoarmă într-un picior, a auzit flîștit prin apropiere, și

el abia și-a stăpînit tulburarea: „Oare nu cumva?“... Însă venise o puiancă zveltă, însoțită de-un puian. Și puianca bătea repede din plisc, pîrînd a spune:

— Nu te bucuri, tătăuță? Am venit cu bărbătușul meu! Nu m-a lăsat inima să trec pe deasupra casei părintești și să nu cobor...

Apoi, întorcîndu-se spre bărbătuș, puianca a prins a bate iar din plisc, mai repede, însă cu nespusă dragoste:

— Îndrăznește, bărbătuș, și apropie-te de tata! Pleacă-te în fața bunului meu părinte...

Și bărbătușul a făcut un pas, drept pe creasta casei, mai spre cuib. Și-a înclinat pliscul și gîtul tînr.

Și-n vremea asta lelița Maria se tot uita spre dealurile Sturzoaiei și asculta vîntul de miază-zi. Se legănau și vuiiau codrii. Și nu mult după aceea codrii au înmugurit și au înfrunzit. Și timpul trecea ca apa. Auzise că unitatea omului ei biruise la Ardeal și acum se afla într-o țară vecină, prin niște munți, Tatra... „Poate vine mai tîrziu... mai la vară...“ — își spunea lelița Maria, și-și ghemuia în inimă oftările.

Într-o dimineață cocostîrcul s-a ridicat dintr-un stol mare poposit la Balta Boului. A tot dat tîrcoale cuibului, apoi a coborît drept dinaintea ușii. Părea a spune:

— Lele Marie, am venit să-ți dau o veste tristă: se apropie timpul să ne călătorim. Te superi? Aș mai întîrzia în fața ta, dar am de muștruluit pentru zbor brigăzi de puieni...

Și cocostîrcul s-a dus iar la Balta Boului, și pînă-n seară s-au tot rotit brigăzile albe... S-au tot ales unele de altele, și s-au tot așezat în unghiuri, în zboruri de probă.

— Tot singură? Tot? — părea că o întrebă cocostîrcul, într-o zi, coborînd din cer drept în fața ușii. Știi că și cei ce au luptat în Tatra s-au întors... Nici o veste? Hm... — părea că adaugă clătînd din cap. Te văd tristă,

lele Marie, dar să ai răbdare și încredere clătînată în fericele...

Și cocostîrcul iar a urcat la cuib, dar pîit cu totul de tristețea. Nici nu se mai în văduhul plin de scînteierile peneturi. Peste cîteva zile i-a trecut iar fata pe la împreună cu bărbătușul ei, și tot băteau pliscuri să-l înveselească, dar el clătina cap:

— Lăsați-mă copii, lăsați-mă... Trel să mă obișnuiesc și cu viața în singurătate. Asta-i, pînă la urmă, soarta părinților rămîni singuri, după ce au predat pui zborului și spulberului văduhului...

Și oaspeții s-au dus, și cocostîrcul a așezat într-un picior, cu capul sub aripă, și tot noaptea a visat furtunile deșertului. Și pe soața lui îl striga.

II

Într-o zi au coborît la cuibul lui doi cocostîrci străini, un bărbătuș și-o femeie. La început el nici nu i-a luat în seamă, tot plesneau din pliscuri, repede, cînd u cînd altul, dar mai repede și mai tare plesneau, s-o ia înaintea bărbătușului...

— Asta-mi lipsește? — părea că se supă cocostîrcul, pricepînd la o vreme, din spălăiala lor, despre ce era vorba.

— Hai, hai... — părea că-i răspund ceilalți. Încearcă! Doar încercarea n-are greș...

— Hm! Cît vi-i de ușor vouă să graiți... știți oare că perechea mea a rămas pe cîlătîrim, în Africa? Dacă n-a murit și nu a fost rănită? Sau dacă a orbit și nu mai nărește drumurile? Dacă a fost ruptă de fieră și și-a pierdut buna rînduială, și zborului? Cum să mă însor? E drept că usucă de viu uritul, dar mai aștept. Oare căsătoria un legămînt?

Și așa, cînd după vreo trei zile au venit iar cei doi oaspeți, însoțiți de-o puiancă, plesnit din plisc, blînd, blînd...

— Ți-i teamă că fata asta e prea tânără? ărea a rîde starostele.

— Prea tânără? — se mira starostea. Nu ierde timpul, cumetre, cu întrebări nefolitoare... Trăiește-ți viața...

— Dar oare viața trebuie trăită oricum? Chiar și-n ticăloșie? — i-a întrebât cocostîrcul, cu dojana.

— Să nu ne faci de rîs în fața fetei... — i-a optit starostea. Uite-o cum și-a plecat apul de rușine... Oare temelia familiei și hiagul vieții noastre nu e iubirea? Dacă uianca asta te va iubi, puțin să-ți pese de ura lumii! Trăiești fericiți! Cu cît sînt mai multe iubiri, cu atît sînt mai calde vînturile mai primitoare cuiburile...

Și ciorovăiala cu plesniri din pliscuri a inut mult, și spre seară străinii au pornit astrei spre Balta Boului. Cocostîrcul s-a mîștigat după aceea îngrozitor de singur. Se ita cu ochii înlăcrămați cum se duc starostii u puianca rușinoasă, însă el se gîndea că așa ra mai bine: dacă perechea lui, cu care nodase legămînt veșnic, geme și suferă, șteptîndu-l sau căuțîndu-l? Și cocostîrcul a oborît în fața ușii, acoperit de tristețea nea-ă...

— S-au dus? Gata? — a întrebât lelița aria.

— Gata... — părea a răspunde cocostîrcul. ar e mai bine așa! Cum s-o fi luat, cînd soața ea poate mă așteaptă, și poate plînge de orul meu? Și apoi fata asta, reîntîlnindu-se tr-o zi cu vîrsta ei, m-ar fi părăsit, după ce ar fi trezit ca dintr-un vis urît, căci vis it este să stai cînd ești tînăr, lîngă o scor-ură... Oh, prima iubire! Singura iubire levărată... Numai ea știe înfrunța pînă la păt durerile! Cînd și-ar fi dat seama de eșeala ei, puianca mi-ar fi văzut mai bine eșuvia, ciolanele vechi, ochii aproape inși. E drept că mi-ar fi prelungit bucuria eții, dar oare avem drept să sacrificăm ereztea altora pentru prelungirea bucuriilor astre?

— Și dacă te-ar fi părăsit, te-ar fi durut re?

— Nu, leliță Marie! O părăsire ca asta, tre ființe nepotrivate, aduce doar mînie rușine, și nu durere. Cum? Mă întrebă dacă aș bucura chiar de mi-ar veni soața ciungă r oarbă? O, dar bineînțeles, bineînțeles: iubi-o și mai mult, avînd nevoie de rotirea mea! Dar tu? Dacă ți s-ar întoarce ul fără un braț? Dar fără amîndouă picioa-e? Dar orb?

— Oh, Doamne... — a gemut lelița Maria. primesc oricum, căci doar e omul inimii le...

Și lelița Maria a oftat, căuțînd mai stărui- spre dealurile Sturzoaiei. Și au venit și-n a aceea fel de fel de neamuri, s-o îndemne și curme singurătatea și să se mărite, ori- n și cu oricare, încredinșînd-o că omul ei rise la Cluj sau tocmai în Munții Tatra... clătina din cap, răspunzîndu-le că mai eaptă. Și timpul trecea. A venit și a trecut na... Și vîntul de miază-zi a pornit. S-au tat iar penetrurile scinteind...

— Tot singură?

— Tot... — a oftat lelița Maria. Omul meu vede că nu mai vine... Războiul s-a sfîrșit, i cîți au scăpat de moarte s-au întors, nai el nu...

— Mai așteaptă... mai ai răbdare... — pă- că o îndeamnă cocostîrcul. Cînd cei iubiți t duși pentru o cauză mare trebuie să și noi demni și la înălțimea lor. Omul aniei tale, leliță Marie, se află dus la ta pentru patrie... Nu uita acest adevăr t! Acest adevăr sfînt îți va da tărie... Și mă simt mai singur ca niciodată. Am pătrînit rău. Nu mai văd cum trebuie, nu am putere în aripi. Locul meu din capul hiului mi l-a luat altul, unul mai tînăr... au uitat fiii și fiicele. Pe-un vecin de-al r, fiii și fiicele l-au gonit din cuib, și el pe-o baltă, așteptînd moartea. Ce să-i ? Așa sînt aproape toți copiii! Ai mei cel in m-au dat uitării, dar din cuib nu m-au nit... I-am văzut pe copiii mei, la un as. M-am apropiat de dinșii, să-i întreb o mai duc, dar toți s-au uitat la mine cu are: „oare ce va fi vrînd moșneagul?” Am

tăcut, cu toate că mă înăbușea plînsul. Așa e legea firii: uitarea acoperă mormintele și inimile. Dacă n-am uita ar fi înspăimîntător! Viața s-ar opri în loc fără uitare! Toate se uită... oh, toate... chiar și iubirile și durerile... Tu, ce ai de gînd?

— Aștept...

— Mă închin și-ți ridic laudă pentru statornicie! Nu se află iubire răsplătită numai cu lacrimi! Știu, lele Marie, că ți-i greu, căci ai nevoie să te dăruiești cuiva... Omul, și mai ales femeia, este, și poate trebuie să fie, un dar... Ea trebuie să-și împartă inima, cum împarți pîinea și apa, flămînzilor și însetaților... Numai prin dăruire inima poate ajunge pînă la culmile fericirii. Măcar să plîngă pentru cineva... să suferă măcar... dar să simtă că e legată de altă inimă... Am înțeles bine, lele Marie? Asta-i inima?

— Da, bătrîne prieten... Dacă nu ne dăruim, putrezim stînd, și oare avem dreptul să punem inima la putrezit? Am învățat de la fire, de la cele patru anotimpuri, că cine are răbdare are timpul de partea lui, și doar timpul dezleagă și leagă, zidește și nimicește...

— Frumoase gînduri, lele Marie... Iată cum suferința ți-a adîncit gîndirea și ți-a ascuțit simțurile, pentru că ți-a deschis inima și mai tare spre lume... De la cele patru anotimpuri învățăm și noi, păsările, și numai așa se lămurește de ce avem înțelepciunea firii și poate chiar facem parte din această înțelepciune...

Și a mai trecut un timp. Într-o zi, cocostîrcul a venit iar dinspre Balta Boului. Tremura, poate de-o spaimă, poate de-o prea mare bucurie...

— Lele Marie! Știi? Știi? Parcă mă tem să-ți spun! Cum zburam mai înainte peste dealul cel mare, am văzut un om...

Lelița Maria a simțit cum i se usucă gura. Înghetase din cap pînă-n picioare. Despre ce fel de om grăia moșneagul?

— Ce om? Ce fel de om?...

— M-am coborît asupra-i, să-l văd! Era în tunică militară! Sta și se hodinea la fîntîna Văleanului...

— Și? Cum era? Cum era?

— Tînăr, lele Marie... Și are mustață...

— Și? Vine încoace? Vine? Trage un zbor, moșule, și uită-te... Dacă venea încoace, acum ar trebui să fie pe coasta dealului...

Cocostîrcul și-a săltat aripile îngreunate ca de-un plumb. Încet-încet s-a săltat în cer. Și numaidecît i-au fulgerat aripile peste dealurile Sturzoaiei... A coborît pe culme. Și se uita țintă spre apus, cu aripa streșină. Și cînd a fost să se urce iar în cer, să aducă vestea, s-a clătinat, și parcă a vrut să se apuce de-o nevăzută scară, să nu cadă... A venit drept în ograda leliței Maria:

— Omul acela vine... Iată-l pe culme...

Lelița Maria și-a închis ochii strîns. A stat așa, nemișcată ca piatra. Nu i-a deschis nici cînd a auzit lîngă ea foșnet în iarbă. Au cuprins-o strîns două brațe puternice. O mustață aspră i s-a apăsat înții pe-un ochi, apoi pe celălalt. Apoi i s-a apăsat pe gură. Și ea abia auzea în apropiere cum cocostîrcul bătea repede din toaca pliscului, parcă spunîndu-i:

— Iată plata iubirii și așteptării, lele Marie... Rămîi cu bine! Adio... Poate nu mai vin! Te sfătuiesc, de-acum nu lăsa să treacă tinerețea! Pe mine m-au uitat fiii și fiicele, dar nu putem fi fericiți decît călcîndu-ne pe inimă! Să nu ne dobîndim bucuriile numai cerîndu-le de la altii... ci jertfindu-ne pe noi înșine... Rîsul nostru să nu fie izvorît din lacrimile altora... Eu mă duc în celălalt tărîm. Poate-mi găsec soața... Și dacă nu mi-o găsec, și dacă mor, voi închide ochii zîmbînd, căci pînă la capăt am crezut în redobîndirea fericirii...

Și cocostîrcul s-a urcat în cer, și s-a așezat între puieni cu aripile încă slabe și între bătrîni. În față aveau zburători voinici, străji tari pe căile involburate.

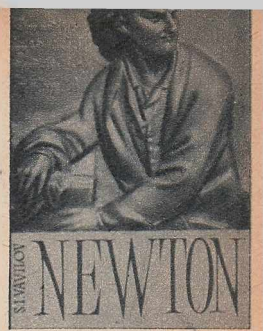
Lelița Maria sta în prag, lîngă omul ei. Și mustața aspră i-a tot apăsat ochii înlăcrămați. Și după fiecare apăsare, ochii ei se deschideau mai mari, mai luminoși.

Stolurile trecuseră de mult linia infinitului.

S. I. VAVILOV:
„Newton”

Editura Științifică — 357 pag.

Cartea eminentului savant sovietic reliefează aportul genialului fizician, autor al clasicei lucrări „Principiile matematice ale filozofiei naturii”, la dezvoltarea științei, la înțelegerea materialistă a lumii.

GEORGE BĂLAN:
„George Enescu — mesajul și opera”

Editura Muzicală — 400 pag.

Muzicologul George Bălan aduce prin această lucrare o prețioasă contribuție la cunoașterea puterincii personalități și complexei creații a marelui nostru compozitor, una din proeminentele figuri ale muzicii secolului XX.

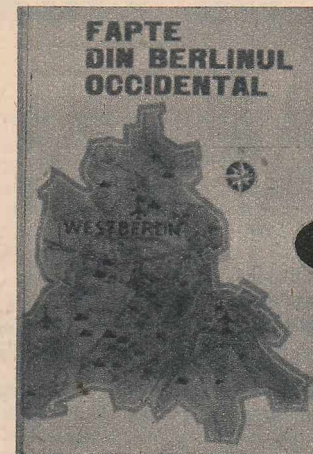

L. STROJA:

„Situația clasei muncitoare în țările capitaliste și apologetii imperialismului”

Editura Politică — 654 pag.

Lucrarea constituie o replică științific fundamentată împotriva teoriilor imperialiste, apologetice, care mistifică realitățile în scopul de a camufla exploatarea tot mai intensă a clasei muncitoare din țările capitaliste.

„Fapte din Berlinul occidental”

Editura Politică — 220 pag.

Intocmită de agențiile de presă din 7 țări socialiste, printre care și țara noastră, cartea demască pe baza faptelor reale focarul primejdiei de război creat de puterile imperialiste în Berlinul occidental și argumentează convingător necesitatea încheierii tratatului de pace cu Germania și transformarea pe această bază a Berlinului occidental într-un oraș liber, demilitarizat.

CARTI

DE ZIUA FORTELOR ARMATE ALE R.P.R.

După o tradiție a anilor noștri, la 25 octombrie sărbătorim Ziua Forțelor Armate ale R.P.R. Această sărbătoare prilejuiește ostașilor noștri o caldă manifestare a devotamentului față de popor și față de Partidul Muncitoresc Român, făuritorul, educatorul și conducătorul armatei populare. Ziua de 25 octombrie este, de asemenea, un prilej pentru întregul nostru popor să-și reafirme dragostea și prețuirea cu care îi înconjoară pe cei ce slujesc, sub arme, republica.

În această zi evocăm, cu un sentiment de îndreptățită mândrie, drumul de luptă al forțelor noastre armate, faptele eroice ale celor ce, iubind fierbinte patria, n-au precupețit nici sîngele, nici viața pentru libertatea și fericirea ei.

Pagini de glorie nepieritoare ne vin în minte. Lupta revoluționară a partidului, în adîncă ilegalitate, în fruntea poporului, pentru eliberarea Romîniei... Zilele luminoase ale lui august 1944, cînd planul de pregătire și organizare a insurecției armate, elaborat încă cu un an înainte de cadrele de bază ale partidului, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a devenit realitate, deschizînd o eră nouă în istoria poporului român... Acțiunea forțelor patriotice și a unităților armatei romîne, la chemarea P.C.R., pentru

dezarmarea, capturarea și lichidarea hitleriștilor aflați pe teritoriul Romîniei... Luptele duse, cot la cot, cu glorioșii ostași sovietici pentru eliberarea teritoriului din nord-vestul Romîniei, care se mai afla sub ocupația fascistă.

Pe drumurile aspre, pline de jertfe, ale războiului antihitlerist, unitățile romîne, înfrățite cu unitățile sovietice, au ajuns la 25 octombrie 1944 la Carei și Satu Mare, făcînd să fluture și aici, victorios, drapelul țării. O dată cu aceasta se desăvîrșea eliberarea întregului teritoriu al Romîniei. În amintirea acestui eveniment sărbătorim tradiționala Zi a Forțelor Armate ale R.P.R.

Datoria patriotică și internaționalistă, cauza zdrobirii definitive a fascismului i-a chemat pe ostașii romîni mai departe, la eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei. Prin 7 ordine de zi ale Înalțului Comandament Sovietic și prin 21 de Comunicate de război s-au citat faptele de arme, vitejia, măiestria în luptă și dîrzenia ostașilor romîni.

După victorie, partidul a continuat să acorde o permanentă atenție făuririi și întăririi armatei populare, strajă de nădejde a securității patriei, cuceririlor socialiste ale poporului.

Bine organizată și disciplinată, înzestrată cu tehnică de luptă modernă, avînd cadre

talentate și multilateral pregătite de comandanți și lucrători politici — care au acele interese și năzuințe ca ale masei de ostași — armata populară își trage izvorul tăriei din conducerea ei de către partid.

Sporește neîncetat numărul militarilor subunităților de front, al specialiștilor de clasă, al bunilor trăgători. Nu demult, Comitetul de Stat a conferit înalte ordine și distincții unor ofițeri cum sînt căpitanii Gh. I. D. Iordănescu și alții, care an de an au câștigat, împreună cu subordonații lor, titlul de subunitate de front.

Dedicîndu-și întreaga energie desăvîrșirii construcției socialiste, cauzei păcii, poporul român își menține trează vigilența față de uneltirile imperialiștilor. De aceea, el a tras la armatei populare sarcina de a ridica la nivel mai înalt pregătirea de luptă și politică astfel ca, împreună cu forțele armate ale celorlalte țări socialiste participante la Conferința de la Varșovia, să-și poată îndeplini cu cinste misiunea încredințată — apărarea independenței patriei, a desăvîrșirii construcției socialiste, a păcii și securității întregului lagăr socialist.

Lt. col. Gheorghe BEJA

VIZITA

tovarășilor

GHEORGHE GHEORGHIU-DEJ

ȘI ION GHEORGHE MAURER

ÎN INDONEZIA

Un aspect obișnuit întâlnit pe drumurile Indoneziei în zilele vizitei înalților oaspeți români: panouri cu lozinci închinată prieteniei româno-indoneziene.

Semnarea Declarației comune româno-indoneziene

eni pe unde au trecut în cursul vizitei în Indonezia, to-
ghe Gheorghiu-Dej și Ion Gheorghe Maurer, precum și
re i-au însoțit, au fost obiectul unor entuziaste mani-
etenie din partea poporului indonezian. La Djakarta
exul hidroenergetic Djatiluhur, la Bogor sau la Ban-
rdjakarta sau în insula Bali conducătorii de stat ai
au avut prilejul să cunoască mai bine nu numai
rnicului și talentatului popor indonezian în lupta
onsolidarea independenței țării sale, pentru progresul
ea Indoneziei, ci și sentimentele sale de prietenie
ță de poporul român. Vizita înalților oaspeți români,
uprinse în Declarația comună româno-indoneziană
și importante posibilități de lărgire a strânsei
ntre R.P. Română și Indonezia, în interesul popoa-
țării și al cauzei păcii și colaborării internaționale.
în paginile alăturate câteva fotografii din
i în Indonezia a solilor poporului român, fotografii
at la redacție.

MANIFESTĂRI ÎN CADRUL LUNII PRIETENIEI ROMİNO-SOVIETICE: În fotografia 1 — Festivalul filmului sovietic s-a bucurat de un frumos succes în rîndurile bucureștenilor. În fotografia 2 — o seară închinată satirei și umorului, la Teatrul Tineretului din București.

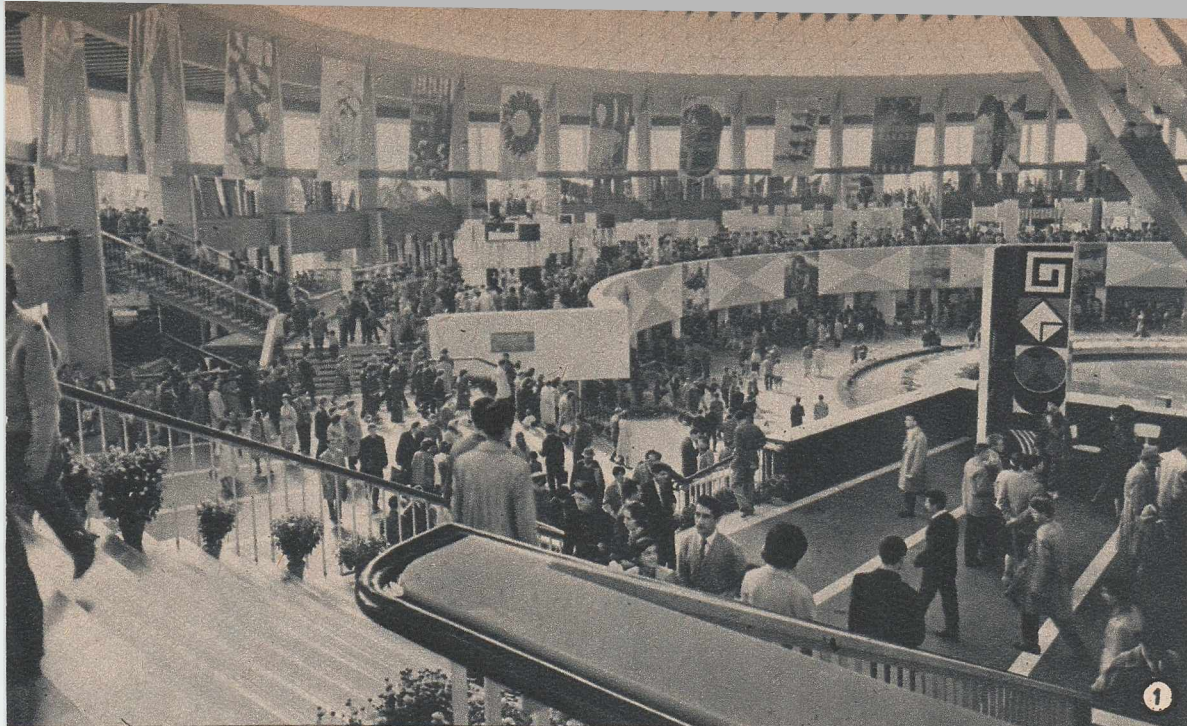

③ Mecanizatorii de la S.M.T. Băneasa, raionul Giurgiu (fruntași pe regiunea București), pe ogoarele G.A.C. „Răscoala din 1907”, unde au terminat însămînțarea grîului de toamnă pe cele 780 ha planificate. ④ Peste mări și țări s-a afirmat falma cîntăcului, jocului și portului popular românesc. Imagini de la unul din spectacolele ansamblului „Rapsodia română” în turneu în S.U.A. ⑤ Într-una din secțiile noului fabrici de ciocolată din Capitală, înzestrată cu mașini moderne, în bună parte automatizate.

**Fotocronica
FLACĂRII**

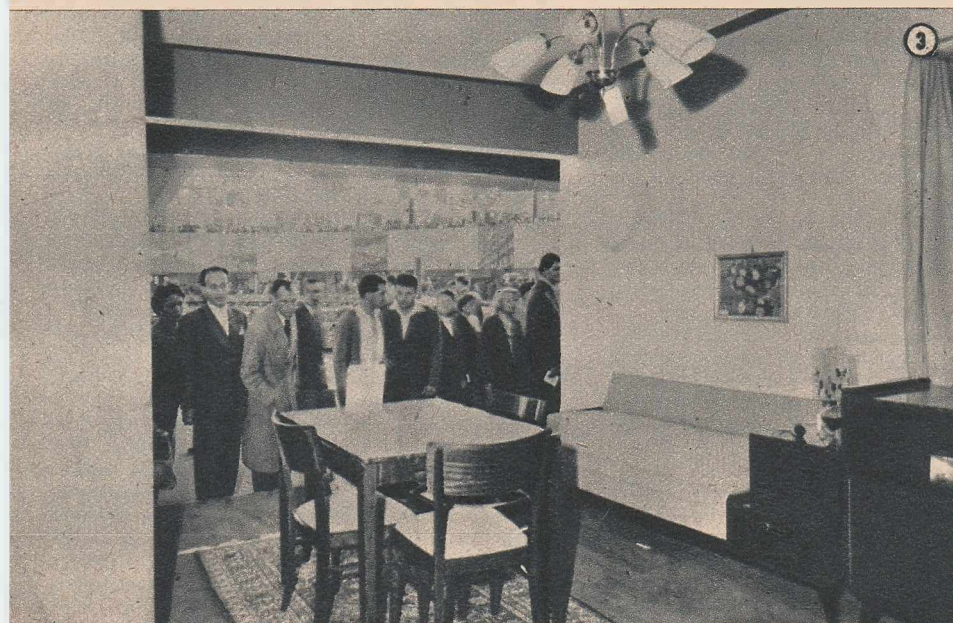
Al 4-lea pavilion de mostre

Așa cum ne-am obișnuit de cîtiva ani încoace, în toată toamnei sîntem chemați să ne spunem direct părerea despre haina pe care industria noastră de confecții ne-a pregătit-o pentru anul viitor, despre noile tipuri de mobilă ori de aparate de radio pe care avem de gînd să ni le aducem în casă, într-un cuvînt, despre ultimele realizări ale producției bunurilor de consum.

De data aceasta a spune ce credem despre un obiect sau altul este un lucru care, cel puțin la început, nu ne scutește de oarecare frămîntări: la ce să te oprești mai întîi, cu ce să începi? Căci al 4-lea Pavilion de mostre, deschis în pavilionul central al Expoziției economiei naționale din Capitală, oferă o suprafață de expunere de circa 19.000 mp, adică de aproape șase ori mai mare decît a pavilioanelor organizate în toamnele trecute.

Împărțite în 108 grupe — repartizate pe patru nivele circulare suprapuse — noile produse de larg consum așteaptă verdictul marelui public consumator.

Fotografiile de S. STEINER

③ 70 de camere mobilate modern — ceea ce înseamnă capacitatea unui bloc de mărime mijlocie — sînt expuse la parter.

④ Motivelor naționale le vin bine pe o rochie cu linie modernă.

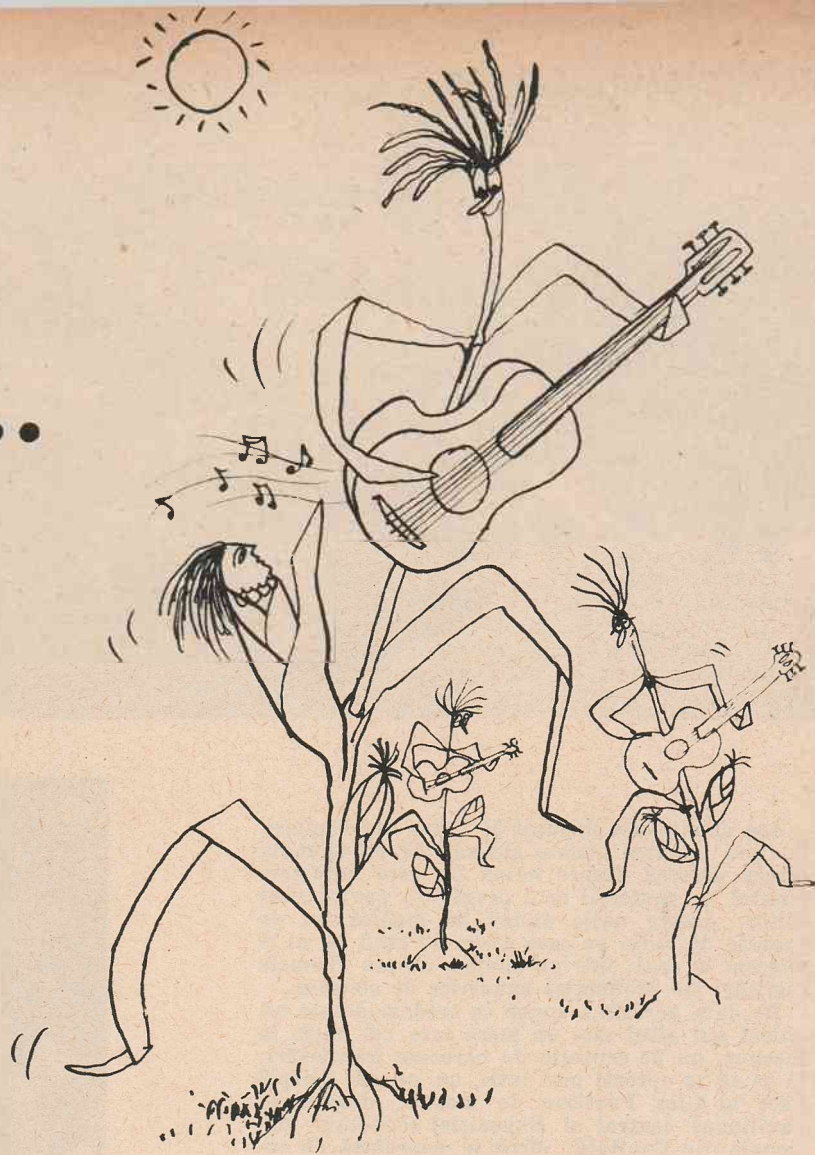

① În prima duminică de la deschidere, ochii electronici instalați la intrarea celui de-al 4-lea pavilion au numărat 54.971 de vizitatori.

② Sectorul aparatelor de uz casnic este bogat reprezentat.

cum vrea biologul...

de prof. univ. dr. Haralambie CHIRILEI
de la Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu”

Se vorbește mult în ultima vreme, în presă și mai ales în publicațiile de specialitate, despre încercările — unele din ele încununare de succes — de a determina, după voință, sexul. Această problemă prezintă o deosebită însemnătate atât pe plan științific cât și practic, întrucât în agricultură, în producția vegetală și animală, eficiența economică depinde în multe cazuri de sexul plantei sau animalului respectiv. Înainte de a înfățișa unele rezultate recente ale cercetătorilor din acest domeniu, vom aminti câteva date cu caracter general.

SEXUL NU EXISTĂ... DE CÎND LUMEA

După cum se știe, sexele nu s-au ivit o dată cu apariția vieții pe Pământ, ci pe o anumită treaptă a evoluției biologice. Lumea plantelor și a animalelor este alcătuită dintr-un număr considerabil de specii diferite, dintre care unele cu organizare inferioară. La acestea din urmă, de pildă la bacterii, la multe alge și ciuperci, la protozoare, nu se cunoaște diferențierea dintre sexe, iar înmulțirea se realizează în afara sexelor, în diferite moduri: prin diviziunea corpului alcătuit dintr-o singură celulă sau mai multe (bacterii, unele alge, protozoare), prin spori (alge, ciuperci), prin înmugurire (drojdii) etc.

Doar la plantele și animalele mai evoluate găsim celule specializate care, unindu-se două câte două, dau naștere oului — „punctul de plecare” al plantei sau animalului respectiv.

În lumea plantelor de astăzi, la majoritatea speciilor se întâlnește modul de înmulțire sexuat. Este interesant de arătat că încă la plantele cu organizare inferioară se diferențiază, din corpul lor, celule sexuale, însă acestea nu se deosebesc de fel între ele ca mărime. La astfel de celule — pe care le întâlnim de pildă la unele alge și ciuperci — este foarte greu sau chiar imposibil de identificat sexul, deși, evident, el este „imprimat” în celula respectivă.

Altfel stau lucrurile la plantele cu organizare superioară, cu flori. La acestea, în marea majoritate, organele înmulțirii sexuate se

găsesc în aceeași floare și sînt reprezentate prin stamine (organele de înmulțire bărbătești) și pistile (organele de înmulțire femeiești). Asemenea flori, care cuprind organe de înmulțire masculine și femele, se numesc hermafrodite. Hermafroditismul este destul de răspîndit și în lumea animală.

La unele plante, mai puține la număr, organele de înmulțire femeiești și bărbătești se află în flori separate, fie situate pe aceeași plantă, fie pe plante diferite. Astfel, porumbul poartă florile bărbătești grupate în inflorescențele așezate în vârful tulpinii, iar pe cele femeiești, știuleții, mai jos, pe aceeași tulpină.

La alte plante, ca plopul, salcia, cînepa, florile bărbătești sînt pe un individ iar cele femeiești pe altul. Sub aspectul evolutiv, astfel de plante se află la un nivel superior celor pe care le-am menționat mai înainte.

La animale, în marea lor majoritate, înmulțirea se realizează tot pe cale sexuată. Oul fecundat, rezultat din unirea gameților masculi și femeli produși de organele sexuale respective, reprezintă, ca și la plantele cu înmulțire sexuată, începutul dezvoltării organismului filial.

Din cele arătate s-ar putea desprinde concluzia că la animale nu se pot naște pui decît din ouă fecundate. Există însă și excepții: la fluturele de mătase, la viermi etc. se nasc pui și din ouă nefecundate. La animalele vertebrate, dintre care fac parte și oamenii, oul fecundat este singura cale de înmulțire.

CUM APAR SEXELE?

Și acum, după ce am arătat în linii generale calea de înmulțire a plantelor și animalelor, se naște întrebarea firească: cum apar sexele, care sînt factorii care le determină?

În evoluția gîndirii umane s-au emis diferite ipoteze în această privință. Una din ele, pe de-a-ntregul falsă, elaborată de religie, susține că femela și bărbatul ar fi fost creați de o forță supremă, un dumnezeu. Această părere, răspîndită în trecut la toate popoarele, a fost înlăturată din momentul în care biologia s-a afirmat ca o știință exactă.

Desigur, nici biologii n-au putut răspunde de la bun început la întrebarea cum se nasc sexele. Cu vreo două sute de ani în urmă se încetățenise părerea că apariția sexelor este determinată de factori speciali, localizați în celulele sexuale masculine și femele. La începutul secolului trecut au apărut lucrări care încercau să demonstreze că sexele sînt determinate de existența în nucleii celulelor sexuale a unor particule speciale, diferite ca mărime, numite heterocromozomi (de la cuvîntul grec „heteros” — diferit).

Genetica clasică — Mendel, Morgan, Weismann — susținea că tocmai acestora le revine rolul principal în transmiterea ereditară a caracterelor părinților la urmași și că existența unor cromozomi de mărimi diferite — în funcție de sex — este aceea care determină nașterea femelei sau a masculului. Această teorie mecanicistă a fost însă contrazisă de o serie de fapte experimentale și de observații efectuate la microscop: la unele plante nu s-au găsit heterocromozomi în celulele sexuale și totuși plantele erau de sexe diferite.

Desigur că nu se poate nega existența unei legături dintre baza ereditară și sex, fapt unanim recunoscut, dar biologii de astăzi consideră că apariția sexelor este rezultatul interacțiunii dintre baza ereditară și acțiunea factorilor de mediu. La baza apariției sexelor, prin urmare, stau atât cauze interne, care aparțin individului, cât și cauze externe, din afara individului.

HORMONI, LUMINĂ, TEMPERATURĂ, UMIDITATE...

Printre factorii interni care determină apariția sexului pot fi menționate anumite substanțe hormonale. La plante, un rol determinant se consideră că l-ar avea substanța pirocrocetina, alcătuită dintr-o moleculă de zahăr și una de safranol (nucleu colorant). În cazul cînd se formează această substanță, ea acționează ca hormon femel, iar cînd, sub acțiunea unor substanțe speciale numite enzime, se „desface” în componentele ei, adică în safranol și zahăr, acționează ca hormon mascul.

Apariția unei astfel de substanțe hormonale este dependentă de factori externi cum sînt lumina, temperatura și umiditatea la care s-a adaptat planta. Acești factori fac să apară în organismul vegetal stări metabolice proprii, care la rîndul lor determină sexul. Așa stînd lucrurile, este ușor de înțeles că schimbînd condițiile de lumină, de temperatură și de umiditate la care plantele sînt adaptate vom provoca schimbarea stării metabolice proprii și deci și schimbarea sexului.

Porumbul, de exemplu, cultivat în condiții de lumină de intensitate slabă, în așa fel ca dimineața să primească indirect lumina, formează în locul florilor bărbătești localizate în vîrfurile tulpinii, flori femeiești. Cînepa, cultivată în condiții de zile scurte, adică primind zilnic lumină timp de 8-10 ore o anumită durată de timp, poate deveni din unisexuată hermafrodită. Pepenele galben, crescut în condiții de zile lungi, primind lumină timp de peste 14 ore zilnic, formează numai flori bărbătești, iar cele femeiești se usucă. La plantele de castraveți, care formează flori femele și masculi separate, dacă în timpul diferențierii florilor există o umiditate optimă în sol și aer, se formează mai multe flori femele și mai puține flori masculi.

Și prin introducerea din afară a unor substanțe chimice sau prin „răniri” ale plantelor se poate modifica sexul la acestea din urmă. La plantele de castraveți, dacă se țin pînă la 24 de ore într-o atmosferă care să conțină oxid de carbon în concentrație de 0,1-1%, se formează numai flori femele. Această acțiune a oxidului de carbon care a pătruns în plante prin porii frunzelor se explică prin aceea că produce un dezechilibru în hrănirea plantei cu vitamina C, datorită cărui fapt în frunze se formează hormoni femeli.

Merită amintit și faptul că arabii reușesc să transforme curmalii tineri masculi în curmalii femeli prin tăieri pe care le fac în lungul nervurii principale a frunzelor.

LA UN MARE NUMĂR DE ANIMALE SEXUL POATE FI DIRIJAT DE OM

La animale, cercetările au pus în evidență lucruri și mai interesante. Trebuie să arătăm de la început că există un mare număr de animale al căror sex poate fi dirijat de om dacă embrionii sînt crescuți în condiții fizice precise, peste sau sub o temperatură anumită.

Să luăm de exemplu fluturile de mătase. În condiții obișnuite de temperatură, din ouăle fecundate ale fluturului de mătase ies 50% indivizi masculi și 50% femele. Dacă însă ouăle proaspăt fecundate se țin 135 de minute la temperatura de 40°C, din ele se nasc 100% masculi!

Profesorul A. Tihomirov de la Universitatea din Moscova a fost acela care a arătat

pentru prima oară în lume, acum 94 de ani, că ouăle nefecundate ale fluturului de mătase pot fi stimulate să se dezvolte sub acțiunea unor agenți fizici și chimici. Astăzi se știe că, dacă ouăle nefecundate extrase din abdomenul femelei se țin cufundate în apă caldă la o temperatură de 46° timp de 18 minute, din acestea se nasc numai femele.

Cu cîțiva ani în urmă savantul sovietic Grigori Pinkus a făcut cunoscut faptul că, în anumite condiții, din ovule nefecundate extrase de la iepuroaică se pot obține femele. Și din ouă nefecundate de curcă s-au obținut pui, care au trăit 20 de zile.

Deosebit de semnificative sînt experiențele făcute cu ouă de broască, ținute într-un mediu cu temperatura de 10°.

În aceste condiții din ouă se nasc mai multe femele decît masculi. Din ouăle aflate la temperatura de 20°, adică în condiții apropiate de climatul nostru, jumătate din indivizii născuți sînt masculi și jumătate femele. În fine, la o temperatură de 25° se nasc un număr mai mare de masculi decît de femele.

Schimbarea sexului la broaște se poate realiza prin injectarea mormolocilor cu doze convenabile de hormoni femeli sau masculi și nu numai prin varierea temperaturii.

Și la unii pești se pot modifica sexele, și încă cu multă ușurință, folosindu-se anumite temperaturi, precum și diferite substanțe hormonale.

Se poate obține inversiunea, adică schimbarea sexului, și la păsări, și mamifere, dar... nu

totală. Prin experiențe făcute pe maimuța Rhesus, cea mai apropiată din punct de vedere biologic de om, s-au obținut indivizi cu stări intermediare din punct de vedere al sexualității, adică posedînd atît caractere de mascul cît și de femelă (hermafrodiți). Prin injectarea unor doze importante de hormoni masculi femelei gravide, ea naște pui masculi ale căror organe sexuale păstrează însă o structură de ovare.

CERCETĂRI TEORETICE, REZULTATE PRACTICE

Înainte de a încheia, trebuie subliniat că, așa cum am arătat și la început, posibilitatea schimbării sexului la unele plante de cultură și la unele animale are o importanță nu numai teoretică ci și practică. Iată cîteva exemple.

La castraveți și alte plante de cultură care formează flori masculine și flori femele separate transformarea florilor masculine în flori femele duce la creșterea producției de fructe. Transformarea tinerilor curmalii masculi în curmalii femeli urmărește același scop.

În sericicultură obținerea de indivizi masculi în număr mai mare decît femele prezintă și ea însemnătate economică. Astfel, gogoșile indivizilor masculi sînt mai voluminoase și conțin cu 20-30% mai multă mătase decît cele ale femelelor.

În piscicultură prin transformarea, la unii pești, a sexului mascul în sex femel se poate crea posibilitatea înmulțirii rapide și obținerea unei cantități sporite de icre.

Toate aceste realizări practice pornesc de la constatarea — care constituie și concluzia articolului nostru — că factorii interni care modifică sexul sînt anumite substanțe hormonale. Formarea acestor substanțe, la rîndul ei, este legată de anumite condiții de temperatură, lumină și umiditate — la plante; de temperatură și anumite substanțe chimice — la animale.

Apariția sexului nu trebuie căutată, așadar, în principii transcendente, ci în particularitățile mediului și ale structurii unor substanțe care se găsesc în materia vie a organismelor.

Desene de Lilliana ROȘIANU

Intinerirea Vrancei

de Victor KERNBACH

Fotografiile de S. STEINER

Pe plaiurile Vrancei, acolo unde — se spune — ar fi leagănul nemuritoarei Miorițe, pasc astăzi turmele de oi ale gospodăriei agricole colective din Năruja.

A

colo unde Carpații și-au îndoit genunchiul ca și când s-ar fi ferit să nu lovească Dunărea, în noaptea de 13 martie Ion Babei I (l-am întrebat: „De ce întâi?” și mi-a spus categoric și concis: „Există și un al doilea!”) mi-a cîntat dintr-o vioară veche, legată cu sfoară, înțepinită cu clei și încinsă cu sîrmă, din care a scos însă tot ce a vrut, o horă de nuntă căreia îi spune „Hora dacilor”, strecurată în sunete semiînchise însă bogate ca sursul izvorului. După aceea a cîntat ceva ca un amestec de vînt subțire cînd urci pe șosea de munte în tactul calului mărunț ale cărui copite bat în contrast timp cu cascadele mici ale stîncilor sărate: cîntecul se numește „Hora socrilor”.

— De unde ai învățat vioara, moș Babei? — am întrebat, accentuînd corect silaba a doua.

Învățase de la Ion Vînoagă, din Tulnici. Ion Babei I avea acum șaiszeci de ani și, mirîndu-mă eu de cele două hore de himeneu (de nuntă) vrîncean, am putut afla că însuși lăutarul era la a treia nevastă legitimă (două muriseră, lăsîndu-i copii, dar are și de la a treia, mezinul fiind acum de trei ani și jumătate). A daug dintr-o statistică locală că mulți vrînceni depășesc suta de ani, iar a trece de optzeci și cinci este ceva natural. Aș vrea să-mi îngădui tot aici o digresiune în ce privește natura, buna colaboratoare a localnicilor, care sînt în mare

parte muncitori forestieri. Deși Dimitrie Cantemir se fălise cu cvasiindependența (el o numea republică!) Vrancei — care în ultimă analiză se reducea aproape numai la dreptul de a exploata pe cont propriu sarea din cei șapte munți dăruți fiilor Vrîncioaiei de Ștefan cel Mare — oamenii de acolo au trăit pînă în vremurile noastre săraci și izolați. Numai puterea socialismului în construcție a fost în stare să-i întremeze. Din lunga lor colaborare cu natura avară a Vrancei (păduri, sare, cărări pe care le răzbătea numai piciorul sigur, niște văi cu rîuri și pîraie sau sărate sau dulci), furată de tot soiul de exploatatori, omul vrîncean a învățat, prin contrast, să fie darnic. Vine un călăreț la un gard străin și zice: „Lele, dă-mi și mie niște mere coapte!“

Lelea culege și îi pune în căciulă merele cele mai frumoase din pom, și dacă o întrebă se justifică „Eu l-am pus în pămînt, da' nu eu l-am udat la rădăcină... Ploaia!“ Mai mult, trecătorul își poate lua și singur din roadele pomilor: stăpînul nu-i zice nimic. Are respect pentru natură, căreia îi cunoaște și numele neologistic. Aș striga la o horă strigătura pe care am auzit-o de la Toader Mistreț, ca să audă și autorii ispitiți să pună în gura personajelor rurale din operele lor graiul întrebuițat numai pînă la coborîrea de pe tron a lui Papură Vodă, cum vorbesc izolații vrînceni:

*Ține, lele, capul drept,
Nu-l ținea ca iapa-n piept:
Iapa-l ține din natură,
Lelea-l ține de fudulă.*

Mă gîndesc că Vlahuță, abătîndu-se spre Nereju și ocolind apoi Vrancea către Soveja, unde fusese exilat mai demult Alecu Russo, descoperitorul Mioriței trebuie să fi venit pe aici, unde numai acum este șosea (încă în construcție). Am fost avantajat față de călătorul precedent prin faptul că anul trecut s-au construit 15 kilometri de șosea, pînă la Podu Șchiopului, și în curînd șoseaua va ajunge la ultimul cătun de la piciorul Muntelui Giurgiu sau lîngă Zboina Frumoasă.

Era o zi cu mult soare cînd, coborît din autobuzul de Năruja, m-am uitat la o interesantă cabană cu aspect somptuos, lipită de o altă clădire cu etaj și cu pridvor crestat, spre care trebuia să urc o pantă pietruită grijuliu. Sub creasta de draniță neagră a cabanei era tăblița sfatului popu-

lar, alături era căminul, și o inscripție cu albastru de pe a treia casă din același șir spunea clar: Cinematograful 7 Noiembrie. Bineînțeles, Năruja are și lumină electrică, și radio, și bibliotecă.

Aici, gospodăria agricolă colectivă „Drumul lui Lenin“ se poate mîndri cu excelența ei livadă de meri și pruni (24 ha) și cu porumbul făcut să crească între munți.

Am ieșit în șosea să aștept ocaziile. Am călătorit pînă la Vetrești-Herăstrău cu cinci autocamioane pe rînd, între care și un autobasculant. Nu în cabină. Și mă bucur, căci altminteri cum aș fi văzut secretul peisajului unde fiecare vale e un sat și o luncă de rîu avînd ziduri de munți și trecători într-un capăt și-n celălalt, ca niște supape!

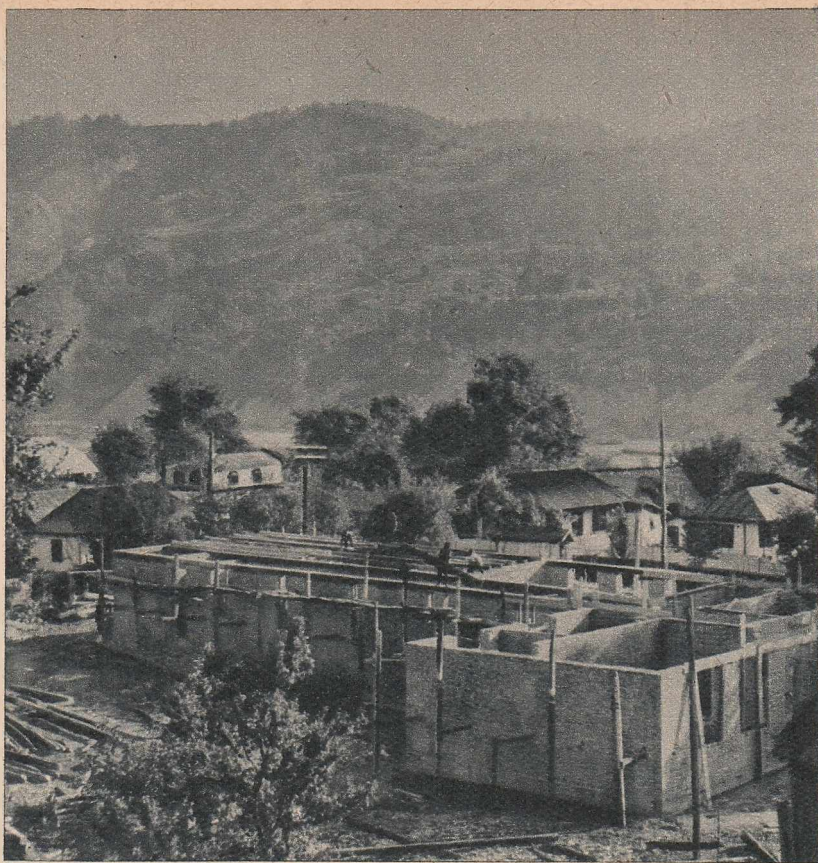
M-am mirat de farmecul repetat al acoperişurilor negre de şindrilă mai dură decât țigla, înnegrită și îmbibată de fumul cup-torului frecării case, care iese într-adins prin pod și lucarne, fără să mai aibă nevoie de horn. Am contemplat din viteză podurile noi de peste riuri, șoseaua consolidată cu piatră sau îngrădită de lungi diguri, multe case noi, clădirile căminelor culturale... Comuna Herăstrău are în satul Vetrești, unde e și sfatul popular, o bibliotecă centrală cu unsprezece cercuri de citit, iar tânărul bibliotecar păstrează în sertarul lui planurile fiecărei circumscripții electorale (după care se împarte numărul cercurilor de lectură), spre a putea propaga cartea în fiecare locuință.

Era Vrancea izolată? Azi nu mai e. Nu demult un om din Vetrești, fiind pe moarte, a fost transportat de ai lui pe o targă de crengi cu cetină, prin vaduri și rișe, la Năruja, unde aștepta Salvarea, chemată telefonic. Ce era pe vremea când n-a fost nici telefon?

Pe când pădurile erau doar rareori călcate de picior de om niște inși urcaseră din satul care se cheamă azi Păulești, întemeind pe ape „herăstraie”, adică joagăre. Pădurea a început să fie vîndută. Poienile s-au populat devenind cu timpul mici localități. Bogătanii, neputînd inventa mijloacele de constrîngere de care aveau nevoie spre a-și aduna argați și ciobani, au lăsat în dar ce nu apucaseră să ocupe din păduri și pășuni călugărilor care-și întemeiară un schit, tîrnosindu-l prin 1757 și dîndu-i numele potrivit de Valea Neagră. Aceștia sunară clopotele în clopotnița de lemn, și oamenii se înfățișară soliei dumnezeiești pogorîte în Vrancea. Mulți se așezară în preajma schitului, întemeind cătunul Văcăria. Acolo erau cirezile monahale.

Omul vrîncean era iubitor de păduri, dar noii stăpîni născociră ce nu putuseră izvodii alții înaintea lor. În fața schitului se găsea mereu butucul, cu găuri pentru grumaz și mîini. Cine nu muncea pentru schit, se scula împotriva domnului. Cine se îndărătnicea să jignească astfel, prin nedorința de a le fi sclav, cetele îngerești trimise în susul Vrancei să poarte sutanele din Valea Neagră, era băgat în butuc și bătut. Acele fețe bisericesti mai stăruie în memoria unor bătrîni. Stați de vorbă, cînd vă duceți în Vrancea, cu Găbrilă Colț ori cu Constantin Bahna, din Podu Schiopului!

Mi-a plăcut la vrînceni dragostea lor de viață și firea lor dîrză. Schitul nu i-a speriat. Ei moșteniseră de la daci chiar și calmul în fața durerii: cînd moare cineva, o echipă de oameni mascați în urși, capre sau berze, sub conducerea unui „moș” și a unei „babe”, fac haz în tot timpul priveghiului, ca să încurajeze rudele celui mort. Vîntorii și pădurarii vrînceni au suferit cîteva secole asuprirea bogătașilor mireni sau călugări, au cunoscut în munți și alte fiare: ursul, lupul, rîsul, mistrețul, care le-au călit țaria. Acum țaria aceasta o înțîneste în dirzenia și vrednicia lor, în înfăptuirile lor de azi. Azi, foștii necăjiți și pribegi lucrează la două întreprinderi forestiere locale sau fac agricultură, izbutind să stoarcă pămîntului muntos recolte însemnate de porumb.

Unul din semnele înnoirii în satele vrîncene, construirea noli școli în Năruja.

Anul trecut oamenii au clădit o școală numai în trei luni, au instalat dispensarul comunal, cu un staționar de opt paturi, cu o casă de nașteri.

★

Stăteam în Vetrești în camera de oaspeți, noaptea, și mă gîndeam la cai. Calul e iubit, deși va fi într-o bună zi mutat și el în istorie. Calul însă l-a scăpat pe vrîncean nu o dată de hoțiile proprietarilor de păduri sau de cirezii ori de butucul minăstiresc. Ion Babei I mi-a cîntat un cîntec bătrînesc care are ceva din presanța și ritmul Mioriței, dar alt subiect și altă morală, mult mai vivace:

*Foaie de-avramească,
Drag mi-e-n calea noastră:
Calea-i pe dumbravă...*

Și lăutarul bătrîn se întrerupe să-mi explice că „dumbrava-i acolo unde-i Vrîncioaia”. Apoi:

*Și cu iarba-ntreagă.
Apa nu-i băută,
Iarba nu-i păscută.
Și iarba cînd crește,
În șapte se-mpletește
Tot găitânește.
Mai în sus la munte
Mi se vede, vede
De-o poiană verde.
La mijlocul ei
Un paltin gălbui,
Sus cu frunza deasă,
Jos cu umbra groasă.
Sus frunza-i măruntă,
Jos umbra-i rotundă.
La tulpina lui
Mi se vede, vede
De-un pat încheiat
Cu scînduri de brad
Și cu stîlpi de fag.
În pat ce-i așternuț
Postav mohorit.*

*Voinic hodinit.
Murgu-i pripomit,
Lanțu-i de argint,
Țăruș în pămînt.
Furul cînd venea
Capul să i-l ia,
Patruzeci și cinci
Cincizeci fără cinci
Tot băieți levinși
Duși de la părinți
De cînd erau mici...
Calul ce făcea?
Din picior bătea,
Lanțul zornăia,
Patu-l clătina,
Voinic deștepta.
— Dia, murgule, dial
Lupchii te-ar mîncea,
Furul te-ar fura...
Cînd te-am cumpărat,
Mulți galbeni am dat.
Ce m-ai deșteptat?
Că eu cînd dormeam,
Vis frumos visam
Că mă însuram
C-o fată de crai
Tot de peste-un plai.
Murgul ce-i spunea:
— Stăpîne, stăpîne,
Nu mă blestema,
Că nu-i vina mea
Și e vina ta:
Furii cînd venea
Capul să fi-l ia,
Patruzeci și cinci
Cincizeci fără cinci,
Toți băieți levinși
Duși de la părinți
De cînd erau mici,
Din picior am dat,
Lanțu-am clătinat
Și te-am deșteptat,
Capul fi-am scăpat!*

— De cînd îl știi? — l-am întrebat pe Babei.

— L-am auzit de cînd eram fără pantaloni, de la Vasile Botiță cel bătrîn, tot de-aici din Vetrești.

— El ce era în sat?

— Tot mozicant.

Și ca răsplată că l-am ascultat (lăutarul vrîncean credea că orășeanul îi face o favoare, neștiind că favoarea o dăruise chiar el), mi-a cîntat încă o horă, scoțînd din scripca veche jeturi și rulate de triluri și sunete grave de contrabas, dînd voce multiplă în strunele elementare unui furtunos flux de ciocirlii și lăstuni integrat în vuietul solemn al pădurii.

Dar niște fete veniseră să cheme pe moș Babei împreună cu tînărul său discipol Maței Căpătină pe scena căminului cultural, unde era repetiție de dansuri pentru concursul raional.

M-am dus să-i văd pe tinerii muncitori forestieri, care după o zi grea de lucru dansau „Vrînceneasca” cu voluptatea și legănarea elastică a unor driade. Tînărul Toader Mistreț, pe care aș fi vrut să știu să-l gravez în profil pe o medalie, era asul seriei. Sper să-l revăd într-o zi pe ecranul televizorului. Strigăturile lui mișcau întreaga horă, poruncind modificările dictate de tradiția jocului, dar și de fantezie („Foică bob de linte /Dă-i drumul fată-nainte / Tu te duci și alta vine / Mai frumoasă decît tine!” — indicînd astfel schimbarea partenerelor în dans).

În alte hore, strigătura lui Mistreț era fie gingașă și drăgăstoasă:

*Dragă mi-i lelița-naltă,
Că-ți dă gura peste poartă,
Iar lelița scurtică
Îți dă gură frumușică*

fie plină de nerv caustic, dezgolid fardurile nepotrivite ale cutărei dansatoare coapte:

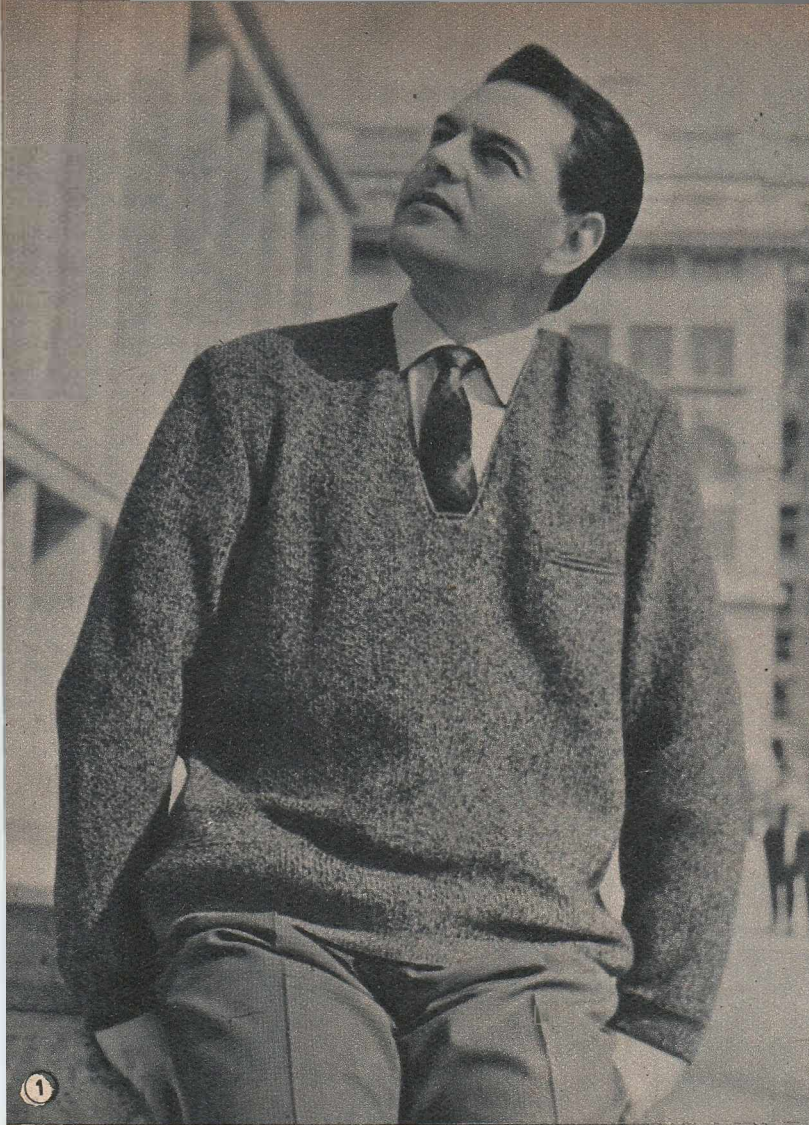
*Fa leliță delectă
Ia oglînda și te cată,
C-ai stricat vâpșeaua toată,
Și nu știu cum focu-ai pus
Că pe nas nu fi-o ajuns
Și-au rămas nările goale,
Parcă-s muchii de topoare*

sau batjocorind lenea:

*Fetele s-o lăudat
Că-are poale de bumbac.
Da' eu le-am văzut la joc:
N-avea poale mai de loc.
— Ba le am da nu le-am pus,
Că-s la soacră-mea pe fus!
— Ba le am da nu le pui,
Că-s la Odobești în cui!*

A doua zi s-a stîrnit vînt cu mazărice și cer piclos. Lumea lucra. Toader Mistreț era la șantier. Moș Babei își vedea de familia lui numeroasă. La sfatul popular al comunei Herăstrău se discutau alte modernizări ale vieții din Vrancea.

Am ieșit în șosea și am oprit un camion. Munții erau niși. Viroagele păreau mai adînci. În cele opt sate ale comunei cu 1.125 locuitori viața nouă răzbătea neînterupt. Biblioteca comunală avea, acolo în Vetrești, 517 cititori permanenți. Duminiștile, sala de cinci sute de locuri a căminului se umple, mi s-a spus, ca o cutie de sardele... Vrîncenii au început să prefere cu de la sine hotărîre conferințele și programul artistic de la căminul cultural, căci dangătul clopotului nu le mai spune nimic decît ce le-au mai spus aducătorii butucului din Valea Neagră.

simplitate eleganță

Dintre tricotatele de toamnă, pentru bărbați, create de sectorul de modă al Fabricii de confecții și tricotate București, vă prezentăm câteva modele a căror

trăsătură comună o constituie amestecul de fire cu efect „mulline”.

Linia clasică îmbinată cu un finisaj ales caracterizează acest original pulover cu buzunar la piept (foto 1). Îl recomandăm ca ținută de lucru și odihnă. Cele două bluzoane sport se deosebesc doar prin forma buzunarelor și contextura netedă (foto 2) și cu dungi în relief (foto 3).

Povestea vorbei A BOICOTA

În unele comentarii de politică externă întâlnim adesea cuvintele boicot și a boicota cu sensul de măsură de izolare, de presiune sau constrângere exercitată împotriva unui stat de către alte state.

Cuvântul nostru este la origine un nume propriu. În a doua jumătate a secolului trecut un ofițer englez, căpitanul Ch. C. Boycott, administra moșiile unui conte din Irlanda. Situația muncitorilor agricoli — mai ales a celor irlandezi — era deosebit de grea. Ei erau însă organizați și, ca urmare a luptei duse, Liga agrară din Irlanda a cerut moșierilor și fermierilor, în 1880, să se mulțumească cu profituri mai mici. Boycott a refuzat categoric să țină seama de aceste revendicări legitime și a ajuns un personaj odios pentru țărani irlandezi. Toți cei care munceau pe moșia administrată de Boycott au părăsit lucrul, organizând împotriva lui o acțiune de demascare, izolare și blamare, un adevărat „boicot” al opiniei publice. Întâmplarea a avut un răsunet atât de mare, încât soarta lui Boycott a căpătat proporțiile unui simbol. De atunci, această formă de protest a preluat numele ofițerului englez de tristă amintire. Izolarea și constrângerea economică cuprinse în noțiunea de boicot priveau la început numai relațiile sociale dintr-o anumită țară. Cu timpul sensul cuvântului a devenit mai larg, referindu-se și la relațiile internaționale.

Sorlin STATI

AȚI AFLAT CĂ...

... cele mai bune becuri reușesc să transforme în radiații luminoase abia 2-3% din energia electrică pe care o consumă, restul transformându-se în căldură? Lămpile fluorescente prefac în lumină 20% din energia electrică consumată, fiind mult mai economice.

... în timp ce mercurul fierbe la 357°C, galiul, unul din metalele rare descoperite în ultimii ani, fierbe la 2.100 grade Celsius? Această proprietate a galiului a dus la confecționarea termometrelor pentru măsurarea temperaturilor înalte.

DIN NOU VII... DUPĂ 180.000.000 DE ANI

Bacterii „ferocate” timp de 180.000.000 de ani în blocuri de sare și moarte în sensul în care se înțelegea pînă acum acest cuvint pot reveni la viață! Aceasta este concluzia la care a ajuns dr. Dombrowski din Bad Nauheim.

Intr-o zi el a avut ideea de a privi la microscop o picătură de apă provenind de la un stabiliment termal din vecinătatea laboratorului său și, spre marea sa surpriză, a descoperit bacterii și polen vechi de mai multe milioane de ani.

Bacteriologul, cercetind locul aflat la o depărtare de 60 km de laboratorul său unde apa studiată se îmbogățește cu sare, a ajuns la concluzia uimitoare că bacteriile aflate încă din epoca permiană în blocuri de sare gemă nu au nevoie decît de puțină umiditate pentru a „reînvia”.

Verificîndu-se ipoteza s-au adus în laborator blocuri de sare care, cu ajutorul unor instrumente perfect sterilizate, au fost sparte și introduse într-un mediu de cultură. În 86 de cazuri din 180 au apărut bacterii marine vechi!

Dezlegarea jocului „AGVATICĂ”, apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Bac — Răgălie. 2) Ap — Cinema — R. 3) Batiscafuri. 4) A — Au — Omi — Et. 5) Im — Corăbier. 6) Căpitanie — E. 7) Ili — Arde — Pa. 8) Natriu — Ol. 9) Rățoi — Ropot. 10) As — Liniștit.

Colțul cosmeticienei

NOILE DENUMIRI ALE UNOR PRODUSE COSMETICE

Azi-dimineață am primit un telefon.

— Tovarășă cosmeticiană, nu mai găsec în magazine emulsia demachiantă cu suc de castraveți „Mimoza”. Ce să fac? Știi că foloseam acest produs de care eram foarte mulțumită.

— Nu-i nimic. Cereți în schimb produsul „București”.

— Dar nu vreau să schimb un produs de care eram foarte mulțumită.

— Nu-i vorba de schimbat vreun produs, ci numai denumirea. În această toamnă Ministerul Industriei Alimentare, o dată cu îmbunătățirea ambalajului la unele produse, a socotit necesar să schimbe unele denumiri străine. Iată lista lor pentru a vă scuti de eventualele telefoane.

Vechea denumire Noua denumire

Crema vitaminizată
Lapte nutritiv vitaminizat
Apa de toaletă
Parfumul
Pasta de dinți
Crema de ras
Crema de zi
Crema de noapte
Loțiunea după bărbierit
Pasta de dinți
Apa de gură
Antisudorific
Pasta de dinți
Loțiunea de păr
Emulsia demachiantă cu suc de castraveți
Roșu de buze
Loțiunea tonică astringentă
Talc cosmetic
Loțiune dezodorizantă și împotriva transpirației
Șampon cremă fluidă
Briantină lichidă
Pasta de dinți

Velur
Velur
Velur
Velur
Disyol
Elida
Elida
Elida
Tarr
Odol
Odol
Odorono
Solvolith
Birkenwasser

Doina
Doina
Doina
Doina
Doina
Bicaz
Bicaz
Bicaz
Bicaz
Bicaz
Bicaz
București
București

Mimoza
Casandra
Flora
Carmen

București
Doina
Doina
Doina

Ideal
Extra
Velur
Chlorodont

Doina
Doina
Doina
Peleş

Leukoplast
Pansoplast
Septoplast
Hansaplast

Romplast

Farina dublu concentrată
Elida lanolină
Hormocith A și B
Femina
Opera
Opera
Carmen

Bicaz dublu concentrat
Bicaz cu lanolină
București A și B
București
Doina
Doina

Emplastrele cauciucate

Apă de colonie

Săpunul de toaletă
Cremele de față
Briantină lichidă
Pudra de față
Pudra compactă
Fond de ten cremă

Socotind discuția telefonică utilă și cititorilor revistei „Flacăra”, m-am gândit să-o propun spre publicare.

Cititorii ne scriu, noi răspundem

Medicina a învins în lupta cu malaria

„În ce măsură s-a rezolvat problema malariei în țara noastră?”

Adrian FUNDENEANU, București, str. Triumfului 15

Răspunde prof. dr. GH. LUPASCU, membru corespunzător al Academiei R.P.R.

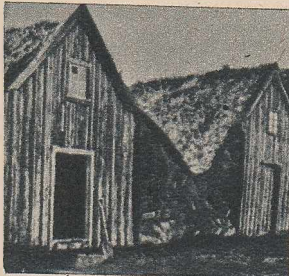
Pentru a putea aprecia situația de astăzi a paludismului la noi în țară și succesele obținute în lupta dusă în ultimii 14 ani împotriva malariei, este necesar să reamintim că până în 1947-1948 se înregistrau anual de la 250.000 până la peste 300.000 cazuri de malarie. Malaria măcina populația de pe întregii teritorii ale țării noastre. Pe fondul acesta permanent de endemicitate paludică apăreau din când în când valuri epidemice sau chiar hiperepidemice. Ultimul, dar și cel mai dramatic val, a izbucnit în fostul județ Tulcea, cu o virulență atât de neobișnuită, încât în unele localități populația a fost infectată aproape în întregime (peste 90% din locuitori), numeroși oameni pierzându-și viața (până la 210 cazuri mortale la 100.000 locuitori).

În fața unei situații atât de grave, se impunea urgent reorganizarea și reorientarea luptei antimalarice, folosindu-se cele mai moderne mijloace — pulverizări largi cu insecticide remanente de tip DDT și HCH și terapia cazurilor cu noile medicamente antipaludice de sinteză. Astfel, în 1949 Ministerul Sănătății a înființat o vastă rețea de unități de luptă antipaludică. Cu acest prilej au luat ființă în zonele impaludate 30 de stațiuni de malarie, dotate cu laboratoare de hematologie, entomologie și helmintologie, și 36 de puncte de malarie dependente de aceste stațiuni, înzestrate cu personal calificat și cu materialele, aparatura și mijloacele de transport necesare.

Chiar din primii ani de aplicare a noului program de luptă antipaludică desfășurat pe scară națională, numărul cazurilor de malarie a marcat o scădere spectaculoasă. La sfârșitul anului 1954 s-au înregistrat doar 903 cazuri de malarie pe țară, adică o scădere cu 99,8% față de 1948 (când au fost 338.198 cazuri), totală eliminare a malariei din țara noastră devenind un fapt pe deplin realizabil.

Astfel, începând din aprilie 1955, programul de luptă antipaludică a fost convertit în program de eradicare — astăzi țara noastră găsin-du-se în faza finală a eradicării, în așa-numită fază de consolidare, la sfârșitul anului 1961 înregistrându-se numai 28 de cazuri de malarie.

Acest deosebit succes obținut în lupta antipaludică de la noi se datorește complexului de măsuri luate de stat în anii puterii populare — măsuri ce au fost aplicate pe scară largă, cu perseverență, până în cele mai îndepărtate cunoscute expuse impaludării.

Un specific al Islandei de nord: case țărănești construite din tuf vulcanic și piatră.

Țara ghețurilor: Islanda

„Doresc să aflu câteva date geografice și politice despre Islanda”.

Nicu DUMITRESCU, Hunedoara

Răspunde ANTON CELARU, redactor la ziarul „Informația Bucureștilui”.

„Numai trei feluri de peisaje: piatră, din nou piatră și iarăși piatră” — astfel prezintă un poet englez această insulă de 102.819 km p din Oceanul Arctic, situată în apropierea cercului polar. Imaginea e însă unilaterală. În realitate Islanda are o natură mult mai bogată: pe lângă stâncile aspre și cîmpurile de tuf vulcanic, ea oferă priveliștea ghețurilor care nu se topește niciodată (de unde și numele insulei), a izvoarelor fierbinți, a fiordurilor adânci unde apa nu îngheață nici iarna, ca și a imenselor pajști cu iarbă grasă.

Colonizarea insulei a început după anul 877 (când a fost întemeiată localitatea Reykjavik, actuala capitală). Anexată la Danemarca în 1380, Islanda a fost proclamată abia în 1944 republică independentă. În 1960, populația țării număra 176.000 de locuitori.

Majoritatea islandezilor sînt pescari sau crescători de oi și de cai. Vasele de pescuit și întreprinderile de prelucrare a peștelui aparțin însă unui grup de mari industriași, iar relațiile capitaliste au pătruns și în agricultură.

Peștele și produsele de pește reprezintă principala marfă vîndută de Islanda în străinătate (95% din totalul exporturilor). Printre țările cu care Islanda are relații comerciale, Uniunea Sovietică ocupă primul loc.

Este cunoscut „războiul peștelui” dus de Anglia împotriva Islandei. Pe baza unei practici internaționale consacrate, în 1956 guvernul de la Reykjavik a extins în mod legal zona de pescuit a Islandei la 12 mile, din cauza scăderii rezervelor de pește din imediata apropiere a coastelor islandeze. Guvernul englez a trimis însă nave de război împotriva traulerelor și balenierelor islandeze, impunîndu-le să se retragă, cu concursul Blocului nord-atlantic, un „acord” care permite vaselor engleze de pescuit să pătrundă în zona pescarilor islandezi.

Islanda nu are armată proprie. Țara a fost, însă,

înglobată în N.A.T.O., iar pe teritoriul ei se află trupe americane (la Keflavik a fost instalată o mare bază aeriană a S.U.A.; se proiectează de asemenea crearea unei baze pentru submarine atomice).

În rîndurile poporului islandez s-a dezvoltat o puternică mișcare de protest împotriva folosirii insulei ca bază strategică a militarilor occidentali. Forțele patriotice din Islanda, în frunte cu Uniunea populară — un front format din Partidul socialist unit și Partidul socialist de stînga — luptă pentru retragerea trupelor americane și cer o politică externă bazată pe coexistență pașnică.

Simbioză...

Pe o tulpină de salcîm a răsărit din întâmplare o tulpiniță de dud. Apoi ea a crescut și a dat frunze, alcătuiind o singură viață organică cu salcîmul. În acest fel s-a creat o simbioză

— cum se numește în știință o asociere de acest fel — între doi arbori din familia diferite: Robinia pseudacacia și Morus alba.

Fotografia alăturată reprezintă acest mic capriciu al naturii.

Ilia MÎNDREANU, student, București, str. Girleani 52

Pe scurt

ION IRIZA, București. Noua Zeelandă se află în Oceanul Pacific și este formată din două insule mari, principale (Insula de nord și Insula de sud), și din mai multe insulițe (Chatham, Stewart, Auckland, Campbell, Antipodes, Kermadec ș.a.), totalizînd o suprafață de aproape 270.000 km p. Dacă doriți să aflați date în plus, citiți articolul apărut în „Flacăra” nr. 3 din 20 ianuarie 1962.

VASILE VIȘAN, Buzău. Cele două fotografii nu pot să apară în revistă, fiind lipsite de claritate. Pe viitor trimiteți-ne imagini foto (de mărimea 9x12 cm) cu aspecte de muncă, din viața culturală, colțuri pitorești de natură etc., mai bine realizate din punct de vedere artistic și tehnic.

Cititorii către cititori

Doresc să corespundez următorii: Pavel Ochocki, Lodz 11, Skr 44 (R.P. Polonă), pe teme filatelice; Magdalena Mitar, elevă, Timișoara IV, str. Gerul 27; literatură, pictură, ilustrate; I. Cîmpeanu, controlor tehnic, Hunedoara, str. Grupul social Ciangăi, cab. 4, ap. 7: muzică, film, ilustrate; Maria Vartolomei, elevă, Timișoara, str. Popovici Bărceanu 40: ilustrate; Nelu Crăciunescu, decorator, com. Roznov, raion Buhuși; ilustrate; Florica Vlad, elevă, Brăila, str. Traian 15: ilustrate; Nelu Pîrlea, Traian Braia și Mircea Suciu, furnaliști, Hunedoara, bd. Republicii, bloc 135, ap. 27, sc. B: literatură, film, sport, ilustrate; Costel Negriță, elev, Hunedoara, Orașul muncitoresc, bloc 49, ap. 8: ilustrate; Marga Scularu, Vera Dojan, Dajința Kanovici, Jeny Delca, elevă, Tecuci, str. Gh. Lazăr 12: ilustrate; Sile Dîjmărescu, furnalist, Hunedoara, bd. Republicii, bloc 135, ap. 25, sc. B: ilustrate; Ionel Morisi, furnalist, Hunedoara, bd. Republicii, bloc 135, sc. A, ap. 15: ilustrate; Gabriela Ionescu, elevă, com. Păduroiu, raion Vedeia, reg. Argeș; literatură, film, ilustrate; Maria Todea, elevă, Turda, str. Călărășilor 30: ilustrate; Ioana Otomegă, elevă, Giurgiu, str. D. Cantemir 21: ilustrate.

De cînd se joacă fotbal?

„Aș dori să cunosc originea jocului de fotbal”.

Damian SOCIANU, com. Roșiori, raionul Făurei, reg. Galați

Răspunde RADU URZICEANU, redactor la „Sportul popular”.

Există în general părerea că fotbalul ar fi un sport de origine engleză și că începuturile sale nu trebuie căutate înainte de secolul al XIX-lea. Alții afirmă că acest sport ar fi existat și în evul mediu. Cercetările unui japonez au dovedit însă că fotbalul (sau, mai bine-zis, un strămoș al acestui sport) era în mare cinste chiar pe vremea împăraților chinezi care au domnit cu 3.000 de ani înaintea erei noastre! Într-o cronică scrisă pe mătase se arată că până și împăratul chinez Tsching-Ti (sfârșitul secolului I î.e.n.) a fost un mare amator al acestui joc cu mingea, pe care-l recomanda supușilor săi.

Alte cercetări atestă practicarea jocului cu mingea în Japonia, pe vremea împăraților Engi (901-922) și Tenrei (947-956). Cele patru colțuri ale terenului erau marcate pe acele vremuri de patru arbori (un pin, o salcie, un cîreș și un stejar), pe care-i puteam socoti pe drept cuvînt... primele steaguri de colți! Istoria sportivă a Greciei antice pomenește o variantă a fotbalului numită „Ap-poraxis” sau „Episkiros”. Sportul respectiv figura în programul jocurilor olimpice, în cadrul zălei a cincea, rezervate în general „jocurilor de copil”.

Unele documente descoperite de arheologi la Pompei și în alte locuri vorbesc cu destulă precizie că acest joc ar fi existat și la romani.

El se numea „haspartum”, se juca cu o bășică de porc umplută cu paie și era practicat cu precădere de soldații romani, ca joc militar de recreare. Cuceririle romane au făcut ca „haspartum”-ul să ajungă apoi în Africa de nord, în Spania, în Galia (Franța de azi). În evul mediu, „haspartum”-ul a devenit un joc foarte popular în Normandia, unde era cunoscut sub numele de „choule”. Cînd, în 1066, normanzii, conduși de Wilhelm Cuceritorul, au invadat insulele britanice, ei au adus și jocul de fotbal pe care-l moșteniseră, la rîndul lor, de la romani și de la franci.

Din acest moment jocul de fotbal și-a încheiat epoca sa antică, pentru a începe o nouă eră, aceea a dezvoltării lui treptate spre „sportul cu balonul rotund”, pe care-l cunoaștem azi.

Și, în încheiere, citeva date de mare importanță în istoria fotbalului: 1871 — portarul capătă dreptul de a juca mingea cu mîna; 1872 — primul meci internațional de fotbal, cel dintre Anglia și Scoția; 1873 — se introduce lovitura de colț; 1881 — aparitii arbitrilor; 1889 — se introduce lovitura de pedepză (11 metri); 1904 — se înființează Federația internațională de fotbal.

De la fotocorespondenți

Pe lacul Potelau, lângă Corabia. (Gh. Stoica, Craiova)

Se recoltază ultimele legume (Constantin Bursuc, Bacău)

Furcălița anul bucătar roman... uitată acum 1700 de ani lângă vestra castrului Jdava, descoperit recent la Cimpulung-Mucel. (Barbu Sava, București)

FLACĂRA

Revistă social-politică și literar-artistică

Anul XI—Nr. 42 (386)

20 octombrie 1962

REDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10.
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU. Tipărit în Combinatul poligrafic Casa Școlii.

„Pacientul” de la Springfield

de Florica ŒELMARU

Spitalul penitenciar din Springfield este un centru medical cu caracter special. Acolo sînt trimiși, pentru tratament, acei deținuți din închisorile americane care manifestă tulburări psihice sau mintale. Tot spitalului de la Springfield îi revine sarcina de a examina, la cererea instanțelor judecătorești federale, pe deținuții a căror stare psihică sau mintală inspiră judecătorilor îndoieli... Recent, spitalul penitenciar din Springfield a numărat timp de cîteva zile printre pensionarii săi pe fostul general Walker.

Fostul general fusese arestat de o patrulă militară lângă Oxford, unde se desfășurau demonstrațiile segregacioniștilor împotriva înscrierii în universitate a studentului negru James Meredith. De altfel, în aceeași noapte fusese văzut agîtîndu-se în mijlocul grupurilor de rasiști, încurajîndu-i, instigîndu-i. Potrivit legilor în vigoare, subliniază ziarurile americane, el s-a făcut vinovat de incitare la rebeliune și este amenințat în principiu de o condamnare care poate merge pînă la 20 de ani închisoare. În principiu... Generalul Walker este acel personaj care, trimis în 1959 să comande o divizie de infanterie a trupelor americane din Germania occidentală, și-a supus soldații unui regim de sistematică indoctrinare fascistă. În mod alt de strident, incit Pentagonoul — care totuși e plin de îngăduință față de asemenea „slăbiciuni” — a trebuit să se sesizeze. Plecat din armată, Walker a făcut carieră în propaganda meslanico-huliganică împotriva comunismului și a democrației în general, împotriva normalizării situației oamenilor de culoare în S.U.A., împotriva progresului în orice domeniu. În calitate de portdrapel al fascismului american se agita fostul general și în mijlocul segregacioniștilor isterizați de la Oxford. Activitatea lui de altfel în aceste împrejurări nu se mulțumește să fie oratorică: la unul din colaboratorii lui apropiați, arestat pentru deținere ilegală de arme în timp ce se îndrepta spre Mississippi, s-au găsit puști militare, pistoale automate, muniții.

Dar asupra fostului general veghează probabil de pe cea lume spiritul precursorului său, Forrestal. Amintirea defunctului ministru de Război trebuie să fi inspirat autorităților americane ideea de a-l expedia pe Walker la spitalul penitenciar specializat în boli nervoase. (Fapt este că Ministerul Justiției nu a indicat motivele medicale pe care s-a întemeiat această hotărîre)... Aflînd ce musafir urmează să primescă, șeful spitalului penitenciar a declarat ritos că noul venit va fi supus aceluiași regim ca toți ceilalți deținuți, va purta ținuta reglementară etc. Nu știu dacă ținuta reglementară la Springfield este cămașa de forță și nu știu dacă Walker era în acest costum atunci cînd a declarat că prietenii lui vor lepune cauțiunea de 100.000 de dolari cerută pentru a fi pus în libertate. Fapt este că această previziune s-a dovedit cu totul logică și realistă. Se pare că, pe lângă duhul ui Forrestal, de destinul fostului general e mai ocupă și niște forțe foarte pămîntene: cinci zile mai tîrziu, Walker părăsea spitalul penitenciar, cauțiunea fiind depusă — și o cauțiune nu de 100.000 de dolari ci de 50.000, pentru că aceleași forțe ocrotitoare (cele pămîntene, nu Forrestal) au făcut ca un judecător din Oxford să opereze oest substanțial rabat.

Se poate pune o dublă întrebare: dacă Walker nu e un caz de competența neuro-sihiatriei, de ce a fost trimis la Springfield? Dacă este, de cînd se eliberează pe auziune pacienții de această categorie?

Nu e vorba aici de eventuala maladie a ostului general, ci de un alt fel de maladie. Tot în legătură cu segregatia, un personaj eclara exaltat în cursul campaniei electorale din 1960: „Dumnezeu a fost primul egregacionist. El ne-a făcut albi pentru că a vrut să fim albi și a înțeles să-1 urmăm pe acest drum”.

Personajul nu e pensionar la Springfield și nici în vreo instituție, fie și ne-penitenciară cu profil asemănător. Îl cheamă Ross Robert Barnett și este guvernator al statului Mississippi, funcție în exercițiul căreia atonează acum demonstrațiile de isterie asistate de la Oxford.

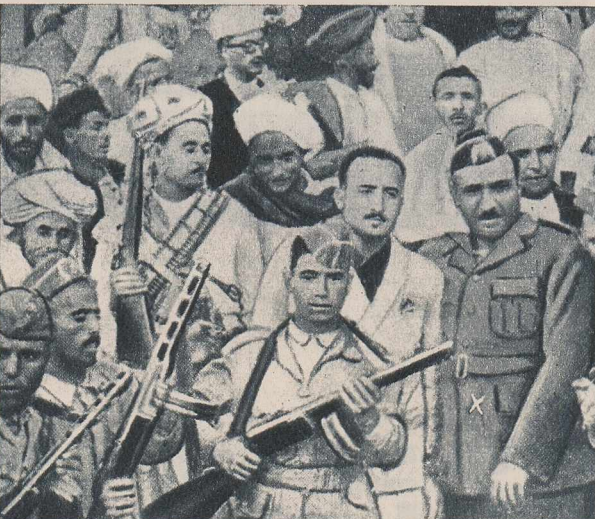
Președintele Republicii Cuba, dr. Osvaldo Dorticos, a sosit la New York pentru a demasca în fața Adunării Generale a O.N.U. acțiunile agresive ale Statelor Unite împotriva Cubei. În fotografie, dr. Osvaldo Dorticos (stînga) întîmpinat, la sediul O.N.U., de către U. Thant, secretar general provizoriu al O.N.U.

La 9 octombrie a avut loc la Kampala proclamarea independenței Ugandei. În fotografie: primul ministru Apollo Milton Obote de pune jurămîntul cu prilejul investirii sale.

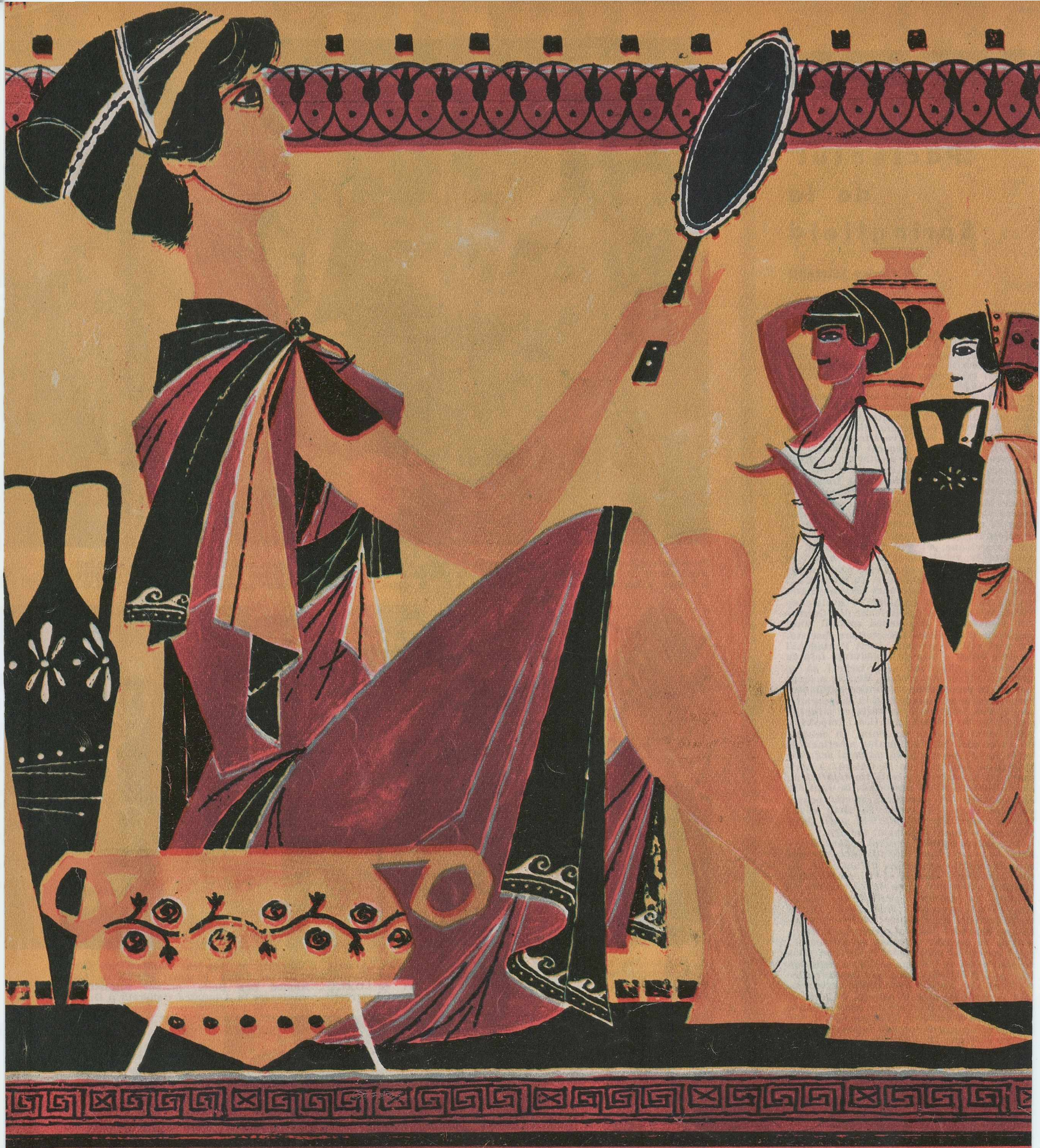
R.D.P. Algeria a devenit al 109-lea membru al Organizației Națiunilor Unite. După votarea admiterii Algeriei în O.N.U., Ahmed Ben Bella, primul ministru al Algeriei, a rostit o cuvîntare în Adunarea Generală a O.N.U.

În apărarea regimului republican din Yemen s-a ridicat majoritatea populației din această țară arabă. Fotografia înfățișează un grup de conducători ai forțelor revoluționare, în frunte cu primul ministru Abdallah As-Sallal (x), în mijlocul trupelor și a reprezentanților diferitelor triburi.

Gravele tulburări provocate de rasiștii din statul Mississippi n-au putut împiedica admiterea studentului negru James Meredith în Universitatea din Oxford (S.U.A.). Dar el nu poate merge la cursuri decît însoțit...

E îndoielnic că pe vremea ei
laptele de măgăriță
o făcea mai frumoasă...

**DAR AZI E DOVEDIT CĂ VEȚI
AJUNGE FRUMOASE FOLOSIND:**

■ Crema astringentă „Sanda” ■ Crema cu stimulatori biol
 complecși „Sanda” ■ Crema împotriva punctelor negre „Sa
 ■ Emulsia cu siliconi „Sanda” pentru protecția mîinilor în gosp
 rie ■ Tonic pentru părul coafat permanent „Sanda” ■
 fixativ pentru păr „Sanda” ■ Roșul de buze „Sanda”, gras și
 gras în culori moderne ■ Fardul de pleoape „Sanda” ■ Cre
 dermatograf „Sanda” ■ Lacul pastă pentru unghii „Sanda” ■ E
 torul pe suport textil „Sanda” ■ Apa de colonie și parfumul „Sa